

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NUM. 23 - MAIG - JUNY DEL 1982

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

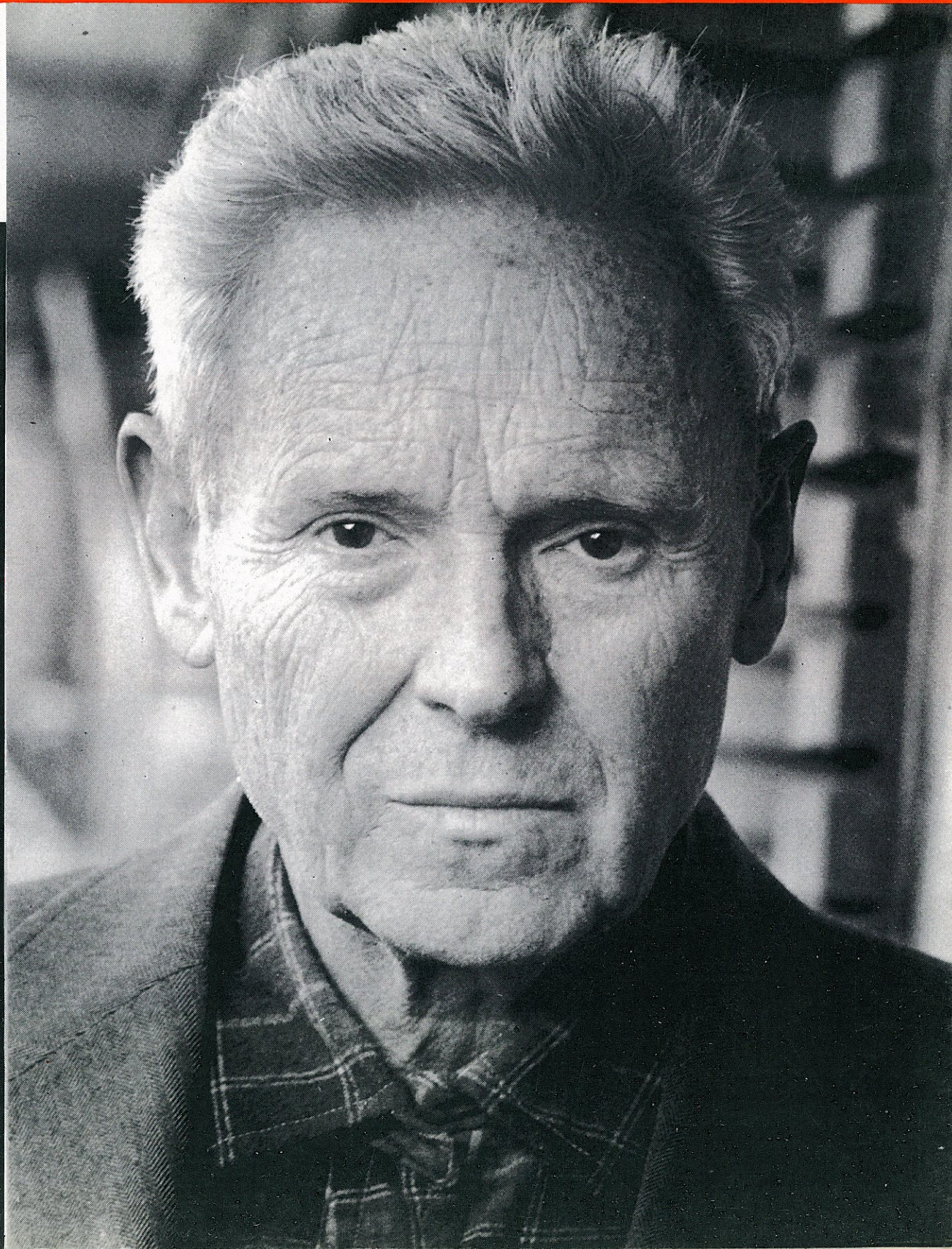
UN LLAGOSTERENC
QUE NO PODEM
OBLIDAR

LA PLAÇA I LA CAIXA: Un tema actual

ENTREVISTES: JORDI ROURA - Del Llagostera al BARÇA -

MESTRE RIGAU - De l'ensenyança a la Pintura -

August Vidal i Roget

**minigolf
VALLDARO**

Tel. 81 72 99

PLAYA

→ a PALAMÓS

→ a ST. FELIU de GUIXOLS

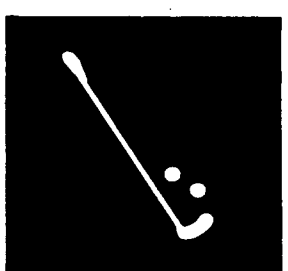
PLAYA DE ARO

minigolf
VALLDARO

camping - caravanning
VALLDARO

GERONA
BARCELONA
FRANCIA

STA. CRISTINA de ARO

BAR *

CAMAS
ELÁSTICAS *

MINIGOLF *

ATRACCIONES *

**Ramón
Gurnés**

RENAULT

Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA

**JOAQUIM
COMAS
CORRIUS, S.A.**

CONSTRUCTOR D'OBRES

C/. Maiena, 15 - Tel. 83.02.06

LLAGOSTERA

**L'HOSTAL
DEL BON VI**

C/. Camprodón, 3 - LLAGOSTERA

Us dona la benvinguda

Gràcies.

SUMARI

- 3 - Pòrtic
- 4 a 6 Entrevista Mestre Rigau i Sra.
"De l'ensenyament a la
pintura"
- 7 a 10 Coses del poble
"La plaça i la Caixa" per jvb.
"Jo compro, jo venc..."
"Curiositats de l'àvia", V.i.V.
- 11 - El Ple
- 12 - "Tems i Coses" per
per P. Parés C.
- 13 - Recordant un ans d'ahir
per en Tià
Poesia, per Ll. Ventura
- 15 - Ni mar, ni muntanya..., per jvb.
- 16 - Els joves cerquen nous
horitzons, per en Pitu
- 17 a 25 August Vidal i Roget
"En record d'un home que
fou honrat, treballador i bo"
Entrevista Aquilina Fernández
Esboç Biogràfic, per Elena Vidal
Les arrels llagosterenques
Bibliografia
- 26 a 27 Petites obres d'art
- 28 i 29 Entrevista Jordi Roura
Esports
- 30 - Entrevista President d'Escacs
Jaume Ventura i Prim
- 31 - Acudits d'en Ramon
- 32 a 35 Opinió, opinió, opinió...
Bon dia Llagostera
Les pèrdues del Bingo
Perquè dues banderes...
L'u de maig
Nota del P.S.C. - P.S.O.E.
Contradiccions en el Parlament
La barricada
- 36 a 37 Redaccions sobre l'aigua potable
- 38 - Poesia Josep Calvet
Mots encreuats

PÒRTIC

QUI CONEIX LES NORMES SUBSIDIÀRIES?

És ben segur, o molts probable, que quan aquesta revista vegi la llum, un tema estigui convulsionant Llagostera: Les Normes Subsidiàries. Acol·lides amb cert escepticisme en les presentacions inicials, ara ens descobreixen —o almenys ho han descobert aquells qui s'han introduït en el bullit de papers i plànols del projecte— la terrible importància que tenen cara a la futura configuració del poble.

Les mesures a prendre, dràstiques en molts casos, sovint irreversibles, no s'haurien de determinar sense una absoluta informació a la gent afectada. Malgrat acomplir al peu de la lletra els requisits legals, si no s'ofereix una informació diàfana del que és i com ens afecta el projecte de Normes Subsidiàries, ningú podrà evitar que en el futur sorgeixin conflictes i contrarietats.

Les Normes Subsidiàries són les grans absents d'aquest Butlletí, que entre altres coses pretén donar informació puntual i transparent d'aquells temes que més transcendència tenen en la vida local. Acomplir aquest objectiu esdevé molt difícil per a una publicació bimensual com la nostra. En aquesta societat en la qual tot es succeeix tan ràpidament, és inevitable que en el transcurs del procés intermig entre el moment que surt l'escrit i quan apareix publicat, sovint aquest perdi actualitat.

Altres treballs són intemporals, o d'una vigència molt més duradera. Amb aquesta convicció i emmarcant-lo en la ja palesa intenció de recuperar trocets de vida i història perduts entre les ombres d'uns temps llòbrecs, destinem gran part del Butlletí a un home que és malauradament per a molts un desconegut: August Vidal i Roget, i que ara nosaltres volem recuperar i retre-li homenatge.

Collectiu de Redacció

El Collectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Collectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Collectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Collectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

COLLECTIU DE REDACCIÓ:

Marta Albà, Esteve Barceló, Ramon Brugulat, Mercè Carbó, Vicenta Casamitjana, Enric Ramionet, Elena Roget, Arnadeu Rovira, Lluís Torres, Miquel Trias, Joan Ventura, Ruth Vert.

Llagostera, juny del 1982

"BUTLLETI DE LLAGOSTERA"
Núm. 23

Dirigit pel: Collectiu de Redacció

Editat per: L'Associació de Veïns
Apartat 54 LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques Duch - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300-1980

entrevista

FRANCESC RIGAU i GELI MONTSERRAT ÀLVAREZ i SALA

"DE L'ENSENYAMENT A LA PINTURA"

Hem entrevistat a Francesc Rigau i Geli, que fins fa vuit anys va ésser mestre al col·legi nacional del nostre poble. Aconseguí que Llagostera fós la capdavantera del transport i menjadors escolars i contribuí també a la millor planificació de l'actual edifici de l'escola.

Actualment es dedica a la seva gran afecció: la pintura a l'oli.

Al mateix temps hem parlat amb la Montse Àlvarez i Sala, la seva muller, que igual que ell es

dedica a la pintura. La seva especialitat és l'aquarel·la, encara que també ha fet dibuixos tipus còmic, amb els quals il·lustrava la revista olotina "Pirenée".

—Quan va venir a Llagostera, Sr. Rigau?

—Vaig venir l'any 52-53 i en aquell temps érem quatre mestres: el Sr. Salades, el Sr. Mestre, el Sr. Plensa i jo. Estàvem en l'edifici que actualment fa de Guarderia Infantil.

—Com era l'ensenyament en aquell temps?

—Estava basat en tres enciclopèdies,

Autoretrat

corresponents a tres graus, en les quals havia totes les matèries i cada any s'anaven ampliant. Cada mestre impartia totes les matèries d'un curs. L'enciclopèdia tenia una mena de qüestionaris i servia per dos cursos.

—És partidari d'un ensenyament de tipus autoritari o d'un apropament envers els nens?

—És millor establir una relació d'afecte que una de disciplina. S'ha de procurar de treballar amb les dificultats de cada alumne..

—Quina qualitat ha de tenir un mestre?

—El mestre ha de tenir l'habilitat de fer amena la classe.

—Se sent satisfet de la seva activitat com a mestre?

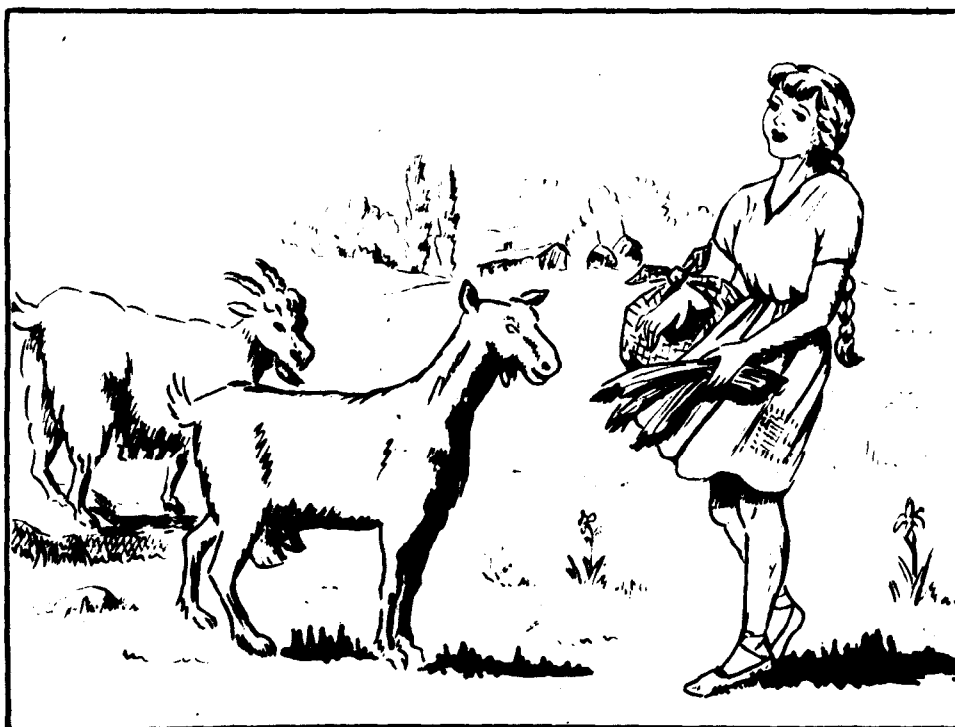
—És una carrera molt dura la de mestre i vol una vocació professional accentuada. Però tinc la satisfacció de què l'assistència a la meua classe era força regular i els alumnes s'ho agafaven amb molt d'interès i em recorden.

—Fins quin punt creu que és decisiva l'actitud del mestre?

—L'actitud del mestre transcendeix per sobre de totes les normes.

—De quina manera visqué la guerra?

—A l'abril del trenta-vuit em van mobilitzar, vaig passar nou mesos en primera línia. Recordo que la meua unitat travessà la frontera el dotze de febrer. Vaig lluitar als fronts de l'Ebre i del Segre. En acabar la guerra em tancaren en un camp de concentració francès, prop el riu Le Tec. Poc després, amb uns companys, ens escapàrem a peu, pel mig de la neu, fins a Camprodon. Després vam estar en un camp de concentració a Barcelona i a la fi, mitjançant un aval de bona con-

Dibuix de Montserrat Àlvarez

ducta, vaig poder tornar a casa.

—De quina manera el va condicionar la guerra en la seva activitat com a mestre?

—Per haver lluitat amb la República em van expedientar "depurar" i em traslladaren a Igualada per quatre anys, seguidament a la Cerdanya (Bellver) per espai de dos anys, més tard a Olot, on vaig agafar una bronquitis, després dos anys a Canàries i finalment el metge m'aconsellà que vingués a Llagostera, o sigui que es pot dir que vaig venir per prescripció mèdica.

—A qui va afectar aquesta depuració?

—La depuració la van patir tots els funcionaris. Sobretot mestres i metges forem els més perjudicats. A quasi tots els traslladaren fora de Catalunya.

—Quina preparació tenia per l'ensenyament en català?

—Abans de la guerra donava classes a Llanvaneres i havia aconseguit un títol de professor de català, per correspondència, a través de la Generalitat. Precisament fou a Llanvaneres on em feren un homenatge fa set anys.

La vida de Francesc Rigau ha estat molt trasbalsada i actualment li agrada disfrutar de pau i tranquil·litat.

—Actualment es dediquen a la pintura, no? Quan fa que pinten?

—Hem pintat tota la vida.

Sr. Francesc:

—Va ésser a Olot quan m'hi vaig posar més seriosament, perquè allà es respira pintura; exposava a les gale-

El matrimoni amb la nostra redactora Maria Llorent.

ries Armengol, fins i tot m'havia fet alguna crítica l' "Arriba España" d'Olot. Quan estava a Canàries vaig treballar per a la Galeria Wiot, i durant una pila d'anys, tot i vivint a Llagostera, continuava enviant-los quadres.

Sra. Montserrat:

—Jo vaig tenir per professor a en Gusinyer abans de la guerra. En principi em dedicava a fer dibuixos tipus còmic, encara que el meu sempre ha sigut l'aquarel·la. Durant un temps em vaig dedicar a anar per la costa. Allà dibuixava parelles d'andalusos i després els venia als turistes.

—Quin és el tipus de pintura que han fet més?

Sr. Francesc:

—Sempre he fet pintura figurativa i paisatges, em considero de "l'escola olotina". La meua esposa és molt bona figurativista.

—Quin procés segueixen per pintar els seus quadres?

Sr. Francesc:

—Quan fem una sortida a qualsevol lloc agafem apunts a l'aquarel·la i un cop a casa ella ho passa a l'aquarel·la i jo a l'oli.

—Quin creuen que és el requisit fonamental d'una obra d'art?

Sr. Francesc:

—Jo sóc essencialment figurativista, encara que hi ha coses que no són figurativistes i m'agraden.

Sra. Montserrat:

—El més important per a mi és l'harmonia del color i la qualitat del dibuix. La pintura d'ara desorienta al jovent.

Sr. Francesc:

—Generalment hi ha una complicitat marxant-pintor per tal d'aconseguir molts productes sacrificant la qualitat. És fàcil treballar de la manera que treballen Picasso i Miró, amb l'aparell publicitari que tenen a darrere.

—Què pensen de la gent que es dedica a fer còpies?

Sra. Montserrat:

—Per a mi és més difícil copiar que crear. És molt difícil reproduir exactament el que ha fet un altre.

—En l'aspecte cultural, què creuen que li fa falta a Llagostera?

Contesten a la vegada:

El mestre Rigau és un enamorat de la pintura.

—Una biblioteca!

Sr. Francesc:

—Una biblioteca operativa, viva, en un lloc cèntric. Temo que la biblioteca de la Casa de les Vídues serà una biblioteca morta, perquè no és cèntrica. Seria necessari aconseguir una generació de lectors, hem de crear l'afeció a llegir.

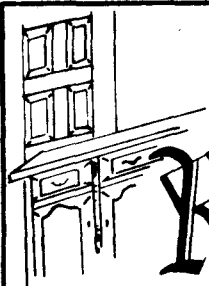
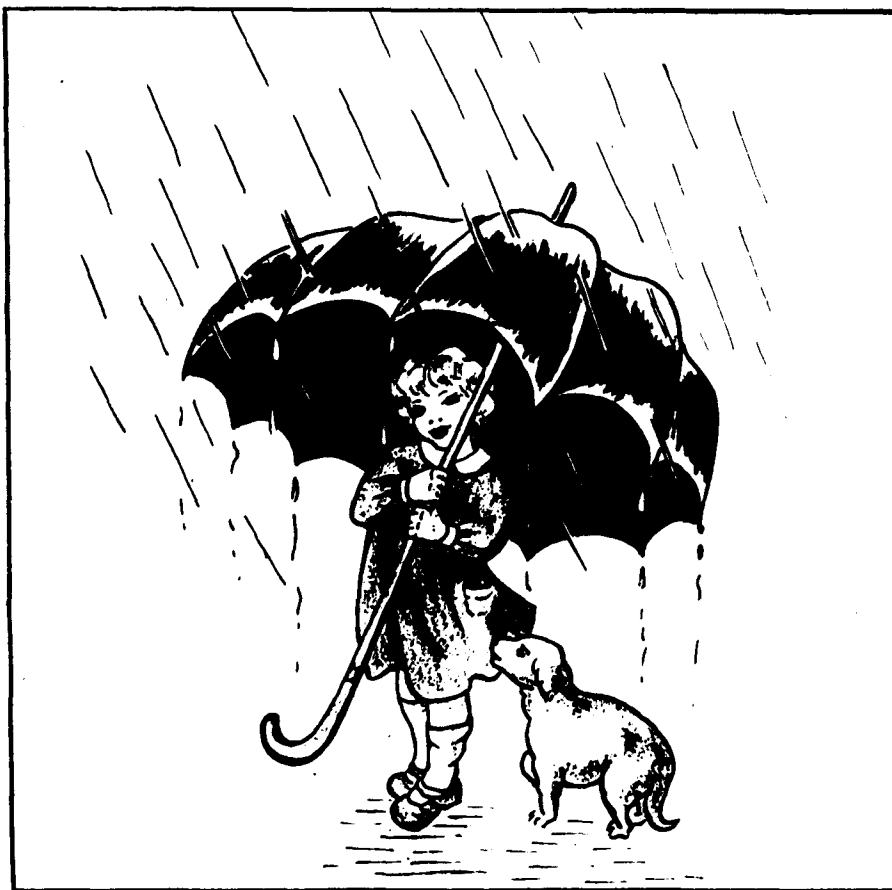
—Quina funció ha de tenir la cultura acadèmica?

Sr. Francesc:

—La cultura purament acadèmica ens ajuda a entendre les diferents coses de la nostra cultura. "La cultura és allò que queda després d'haver-ho oblidat quasi tot". Això ho he llegit en algun lloc i és veritat.

Collectiu de Redacció

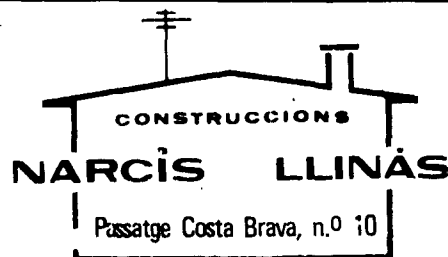
Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodríguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

construcció de xalets
pressupostos
adobs

Telèfon 83 04 22

LLAGOSTERA

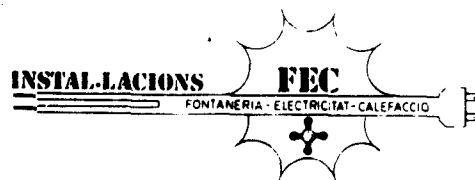

SERVEI DE GRÚA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

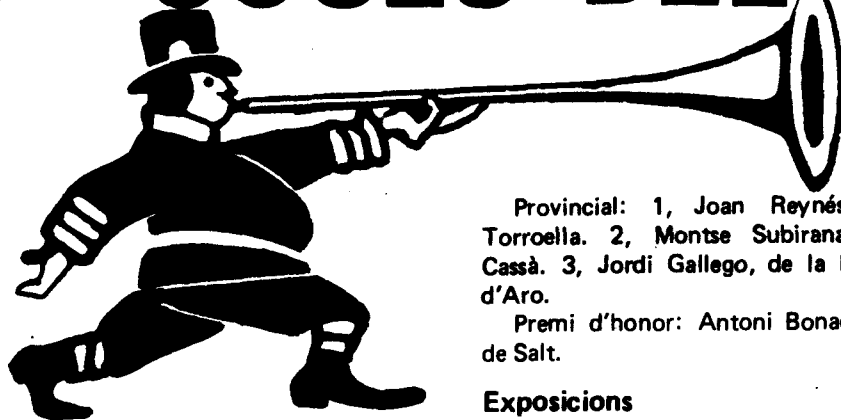
Els hi ofereix els seus serveis de
Fontaneria
Electricitat
Calefacció

Carrer Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83 04 96

LLAGOSTERA

COSES DEL POBLE

FESTA MAJOR

El divendres, dia 28 de maig, i amb la representació de l'obra teatral "El apagón", per la companyia d'en Paco Morán i Fernando Guillén, començaren els actes de la Festa Major d'enguany.

A aquesta representació teatral hi assistí un important número de persones, que passaren una estona divertida, ja que l'obra era d'argument senzill, però entretinguda.

Concursos de dibuix i fotografia

El dissabte, dia 29 va ésser inaugurada oficialment la Festa, amb la desfilada de Majorettes del Col·legi "Ntra. Sra. del Carme" i dels gegants i capgrossos, com és ja tradicional. A la tarda del mateix dissabte es feu el concurs de dibuix ràpid infantil, del que foren guanyadors: Categoria de 5 anys, Marta Blanch. Categoria de 6 anys, Anna M.a Vendrell. Categoria de 7 a 8 anys, Patrícia Auladell. Categoria de 9 a 11 anys, Narcís Freixes. Categoria de 12 a 14 anys, August Llovetas.

A la nit es feu una ballada de sardanes a la plaça de Catalunya, on nohi assistí pas massa gent. A l'envelat, la sessió de ball a càrrec del Conjunt "Nevada" i de l'Orquestra "La Salseta del Poble Sec", s'emplenà de molt jovent, tant del poble com de tota la comarca.

El diumenge al matí, entre altres coses, hi hagué el repartiment de premis dels concursos fotogràfics, local i provincial, resultant guanyadors els següents:

Local: 1, Joan Sagué. 2, Núria Vall. Iloera. 3, Josep Blanch.

Provincial: 1, Joan Reynés, de Torroella. 2, Montse Subirana, de Cassà. 3, Jordi Gallego, de la Platja d'Aro.

Premi d'honor: Antoni Bonadona, de Salt.

Exposicions

A migdia tocaren sardanes a la plaça de Catalunya, igual qua a la tarda. També hi hagué la inauguració de la 3.a exposició del Museu Local d'Agri cultura i Costums, amb no massa novetats, comparat amb les altres exposicions, degut a la manca d'un local adient per poder tenir ben guardat i exposat tot el material que té aquest Museo. Fou inaugurada també l'exposició de maquinària agrícola, organitzada per la Cambra Agrària Local, que fou ampliada en comparació a l'any anterior. A l'Ajuntament, es feu una exposició de Pintura i Forja, d'artistes locals.

Força mal temps

A l'envelat, el diumenge i el dilluns dies 30 i 31 de maig, tarda i nit, hi hagueren sessions de ball. El diumenge amb les orquestres "Marina" i "Setson" i el dilluns amb la "Selvata" i "Marina". A la nit fou molt concorregut, en canvi a la tarda quasi no hi havia ningú.

Durant tots els dies de la Festa es feren moltes proves esportives, que comentem en la nostra secció d'esports.

El bon temps no ens va pas acompanyar durant tota la Festa Major. El dissabte, dia 29, a la tarda, una lleugera pluja feu que es suspenguessin algunes proves esportives que estaven previstes. La nit del dilluns plougé molt, la qual cosa va fer que molta gent marxés de l'envelat.

El dimarts, dia 1 de juny, a migdia, també ploví una mica i no es van poder ballar les sardanes. A la tarda ja va fer bon temps i es va celebrar el Festival Infantil i la tradicional xocolatada, tot a la plaça de Catalunya. Després del festival hi hagué

l'última ballada de sardanes de la Festa.

La nit del dimarts, 1 de juny, hi hagué el fi de Festa a l'envelat (el dimecres, per ordre de l'Ajuntament en ple, no era festiu, ja que ho fou el dia de Sant Josep).

L'espectacle va decepcionar

L'espectacle de fi de Festa no fou pas el què la gent s'esperava, i molta va quedar decepcionada. En primer lloc, a l'entrada de l'envelat hi havia un cartell amb una fotocòpia d'un certificat mèdic explicant que la Mari Santpere no podia actuar, ja que estava internada en una clínica de Barcelona; també es deia que en el seu lloc venia un humorista. La segona decepció de la gent fou la falta de qualitat dels artistes que van formar part de l'espectacle. El que va agradar i va salvar una mica la nit, va ésser l'humorista que substituï la Mari Santpere, en Manolito Royo. L'altre, en Joan Capri, va estar molt fluix i poc animat.

Conferència sobre la història de Llagostera

El dia 27 de maig, el professor Jaume Sobrequés i Callicó, catedràtic d'història i senador a les Corts, va oferir una conferència sobre la història de Llagostera en l'època medieval.

La conferència es feu al local del cine del Casino Llagosterenc. Hi assistiren unes setanta persones que escoltaren amb molta atenció les explicacions del professor Sobrequés, que va donar una sèrie de dades sobre Llagostera, fins llavors inèdits, per als assistents, com per exemple que el famós privilegi donat per Jaume I, no era de l'any 1240, sinó de l'any 1241, que l'any 1324 el mercat es feia el dimecres i que es feia una fira que durava quinze dies, vuit abans i vuit després de Sant Jaume.

La plaça i «La caixa»

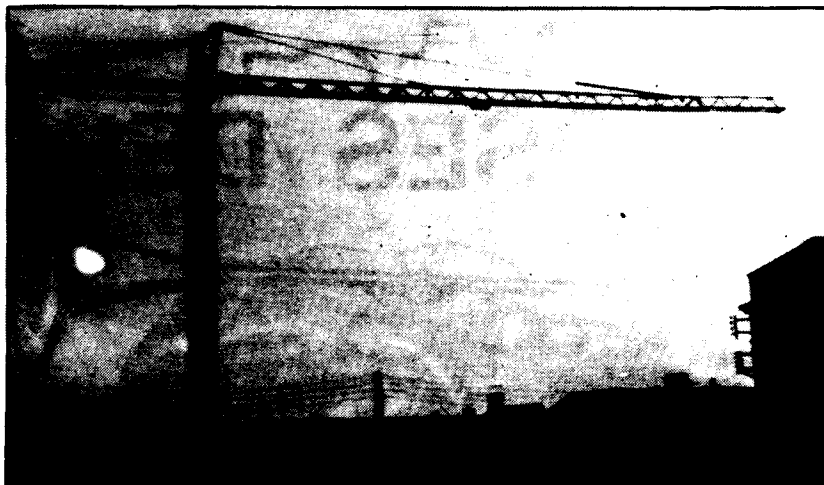
Solar no edificable

En aquests darrers mesos s'ha tornat a parlar de la Plaça i en concret del solar sorgit de l'enderrocament de "Can Planta", i de l'interès de "la Caixa" per edificar-hi.

Fent una mica d'història, recordem que la casa fou comprada i posteriorment enderrocada a principis del setanta per "la Caixa", amb la finalitat de construir-hi els seus locals socials i els corresponents pisos. Però una vegada el solar o "Plaça d'en Romeu" va quedar lliure, tothom va obrir els ulls: —Que gran queda la Plaça! Es va endegar una campanya per recollir signatures, que arribaren a vuit-centes i al mateix temps l'Ajuntament denegava el permís d'obres. ("L'única forma de poder realitzar un projecte, primer és aprovant un pla d'ordenació d'un sector determinat, emparant-se l'Ajuntament en l'Art. 22 de la llei del sòl, així va suspendre les llicències d'obres del sector pel termini d'un any..." Sr. Vilanova, Regidor de l'Ajuntament, en el Programa de F. M. any 1975). Paralel·lament s'havia encarregat un avant-projecte d'ordenació de tota la Plaça, amb un pressupost d'un milió dues-centes mil pessetes. L'any següent en el mateix programa de F. M. es donava a conèixer la confirmació d'Urbanisme, declarant la plaça d'utilitat pública. ("El solar no és edificable, és plaça. Però en aquests moments encara és propietat dels seus amos". Sr. Portas, Regidor de l'Ajuntament). L'any 1978, també en el programa, el Consistori confirmava que s'estava a punt d'arribar a una entesa amb els propietaris del solar, o bé seguirien el procediment d'expropiació. També es parlava d'una oferta de venda de "la Caixa" per onze milions... (Sembla que le preu de compra va oscil·lar entre quatre i cinc milions). En la mateixa entrevista, uns i altres especulàvem sobre la possibilitat de què "la Caixa" com a entitat benèfica i social fes donació del solar al poble.

Construir "només" la meitat

Així estava la cosa que, fa poc temps, va entrar a l'Ajuntament una contra-oferta de "la Caixa" en el sentit en què es comprometien a urbanitzar tota la plaça si se'ls donava permís

Una amenaça s'aixeca damunt la plaça.

per edificar la meitat del seu solar. Van haver-hi diferents manifestacions: L'Ajuntament no sabia ben bé l'actitud a prendre, però no ho veia amb mals ulls ja que així solucionaven el problema sense haver de passar per les arques municipals. Els arquitectes, tant el municipal com els redactors de les Normes Subsidiàries, sabem de bona font que pensaven que era un projecte irrealitzable. L'opinió pública, com sempre, estava dividida; suposem que, en cas d'enquesta, hauria guanyat la plaça gran però, ja se sap, quan hi entra l'antagonisme...

I ve't aquí, que quan les espases estaven enlaire, "la Caixa" renúncia a edificar davant la quantia del seu projecte, és a dir, un pressupost massa elevat. Ara sembla que les gestions estan encaminades amb la casa de "Can Domènec", l'antiga "Agrícola", declarada monument d'interès artístic local.

La prudència i el carisma

Hom pensa que d'acord amb el sentiment reflexat en dues cartes aparegudes amb pseudònim al "Punt Diari" (dies 2 i 26 de maig passat), s'ha d'actuar amb prudència. Ara bé, la plaça gran ens sembla un fet irreversible, i sinó veiem aquestes consideracions:

1.a i 2.a. — En primer lloc ja no s'havia d'haver permès mai la compra de la finca de "Can Plata" per una entitat no municipal, i en segon, la casa tenia prou interès com per restaurar-la, i d'això, tant l'Ajuntament de l'època com l'Obra Cultural i Social de "la Caixa", n'havien d'ésser conscients.

3.er. — Partint de la política de fets consumats, fer alguna cosa al mig de la plaça seria un autèntic desastre, per més refinament arquitectònic que tingués.

4.art. — Arranjar la plaça val diners, l'estat actual és lamentable, etc. Però qui diu que ens còrra pressa!? L'urbanització de la plaça no ve d'un any, ni de dos, ni de tres... Amb un mínim de projecció futurista és un espai lliure necessari, amb possibilitats de fer-hi jardí, parc d'infància, aparcaments, etc.

5.ena. — De no arribar a un acord Ajuntament — "Caixa" (que amb els anys que fa ja comença a ésser hora), s'ha d'anar a l'expropiació immediata i, si no vaig errat, s'ha de fer per contribucions especials, pel que hauria de pagar tot el poble. Cosa de molt mal repartir, ja que els que pensen que "la Caixa" hauria d'edificar, només veuen que els beneficiats són els que a la Plaça viuen, raonament amb certa base, però sense esperit municipalista.

6.ena. — No he estat present a cap negociació, però penso que l'actitud de "la Caixa" —amb raó teòrica— hauria d'ésser més transigent. En tot l'assumpte hi ha hagut contradiccions (—Per què no es va comprar "Can Llinós"?), però no s'ha de culpar al poble en si, i penso conscientment que una entitat com "la Caixa", es podria permetre el luxe de quedar com grans senyors, i fer la donació del solar al municipi, comportament que seria molt ben valorat i positiu, permetent emprendre molt més aviat l'ordenació de la plaça.

El carisma de l'entitat està fora de dubte, i reconec que tenen els seus drets i no estan els temps per regalar gaire res. Però al llarg d'aquest conflicte hi ha hagut molts errors i mal entesos, el primer enderrocar "Can Planta", l'últim seria edificar-hi. Esperem que per una vegada guanyi la lògica realista.

Joan Ventura i Brugulat

COSES DEL POBLE

Conferència sobre història

(Ve de la plana 7)

També explicà que dins la història de Catalunya, Llagostera va tenir un paper força significatiu. Al final de la conferència es feu un animat col·loqui amb la fi d'aclarir alguns punts i comentar algunes dades.

Aquest acte era l'últim de la Campanya de Normalització lingüística, que havia organitzat l'Ajuntament, amb la col·laboració de moltes entitats del poble, tant culturals com esportives.

DELINQUÈNCIA

A LLAGOSTERA

La delinqüència que llegim a les pàgines de successos i veiem a les pel·lícules sempre ens ha semblat molt distant de nosaltres. Però ara ja no és així. Últimament Llagostera s'ha vist associada per una sèrie de robatoris, acompanyat, algun d'ells, per agressió física a la víctima.

Aquesta fets han creat en els veïns del poble una mena d'intranquil·litat.

La circumstància de què se'n produeixin tants ens fa pensar que no estem davant d'un fet aïllat, sinó d'un fet social.

Efectivament, la societat està canviant, però cap a un camí molt insegur; la crisi econòmica ens està afectant cada vegada més, a alguns molt directament. L'atur es general, les poques possibilitats que té el jove a l'hora d'obrir-se camí, l'angoixa de veure que els problemes amb què s'enfronta la societat no es resolen, sinó tot el contrari, fan que algunes persones adoptin una postura d'agressió per tal de solventar llurs problemes.

Aleshores ens trobem davant un fet molt complex: d'una banda ens adonem de què la delinqüència és fruit de la tensió social, que el delinqüent està condicionat per molts factors, però d'altra banda veiem com passa a ésser una càrrega més per als ciutadans que, igual que el delinqüent, sofreixen la crisi econòmica.

Això és cert, moltes vegades el delinqüent es rebel·la contra una societat que li ha tancat totes les portes, però no ataca la causa originària d'aquest fet, sinó que roba i maltracta persones que són víctimes, com ell, d'una societat injusta i en crisi.

NOTA DE PREMSA DE LA GENERALITAT

CATÀLEG DE PROPOSTES DE DINAMITZACIÓ CULTURAL

Guia Cultural de Catalunya, editada pel Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació

El Servei de Promoció Cultural del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, ha publicat el número 1 de la Guia Cultural de Catalunya que correspon a un catàleg de quasi 400 fitxes que, sota el títol "Propostes de dinamització cultural", constitueix una veritable mostra de les diverses modalitats d'expressió artística i de folklore viu del nostre país, i palesa una vegada més, l'esforç i la continuïtat de tantes iniciatives que han ajudat a dignificar festes, catalanitzar els espectacles i a mantenir una xarxa, més o menys inconexa però eficaç, d'animació cultural.

Aquest primer catàleg és el resultat d'una enquesta adreçada a tots els grups d'animació i de cultura popular, dels quals el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació en tenia referència o que s'han dirigit al Departament com a conseqüència dels comunicats fets a la premsa sobre el particular.

Es tracta del catàleg més complert editat fins avui. Malgrat això, el llibre va acompanyat d'una nova enquesta perquè tots aquells grups que no hi constin puguin omplena-la, i així poder figurar en la propera edició que completarà l'actual.

Amb aquesta Guia, el Servei de Promoció Cultural posa en marxa un Centre d'Informació que donarà relació detallada de la major part de l'activitat cultural que constantment genera Catalunya. Els arxius del Servei, ja tenen en aquest moment una extensa documentació sobre folklore viu, títols, cançons, teatre, cinema, música, cerçaviles, etc., que són la base d'aquesta primera edició de la Guia Cultural.

Els interessats en obtenir aquesta Guia poden adreçar-se al Servei de Promoció Cultural, carrer Mestre Nicolau, 19, 6.a planta - Barcelona - 21 (201.64.88 i 201.20.55)

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 31 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 13 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Angel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Angel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

M. DEULOFEU, rostisseria

Donzelles, 31 - Tel. 83.01.77

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

EDIT - Robes per a la casa

Passeig, 58 - Tel. 83.05.30 - 3

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUIS CAMACHO MORENO, pintura i

decoració - Maiena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Angel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

COSES DEL POBLE

INCENDIS

Incendi al Mas Pijoan

Fa pocs dies hi hagué un incendi en els palls del Mas Pijoan de la nostra vila. No se saben exactament les causes que el van iniciar, encara que diuen que podien haver estat les guspies d'un soldador elèctric. Les pèrdues econòmiques foren força importants, ja que quedà cremada i feta malbé molta palla i userda que tenien guardada. Per poder apagar el foc fou necessària la intervenció de diversos cotxes de bombers, així com també la col·laboració de molts veïns de les cases properes al mas.

Incendi forestal

El dijous dia 10 de juny, a la tarda, es produí un incendi forestal a la "Costa de n'Alou", prop de l'antiga "barre-ra" del carrilet. Per l'extinció d'aquest foc fou necessària la intervenció de diferents cotxes de bombers, ja que el vent era fort, i hi havia perill que el foc s'escampés.

ACCIDENTS

Accidents de motos

Amb pocs dies de diferència s'han produït dos accidents en el centre de la nostra vila, tots dos protagonitzats per motos amb excés de velocitat.

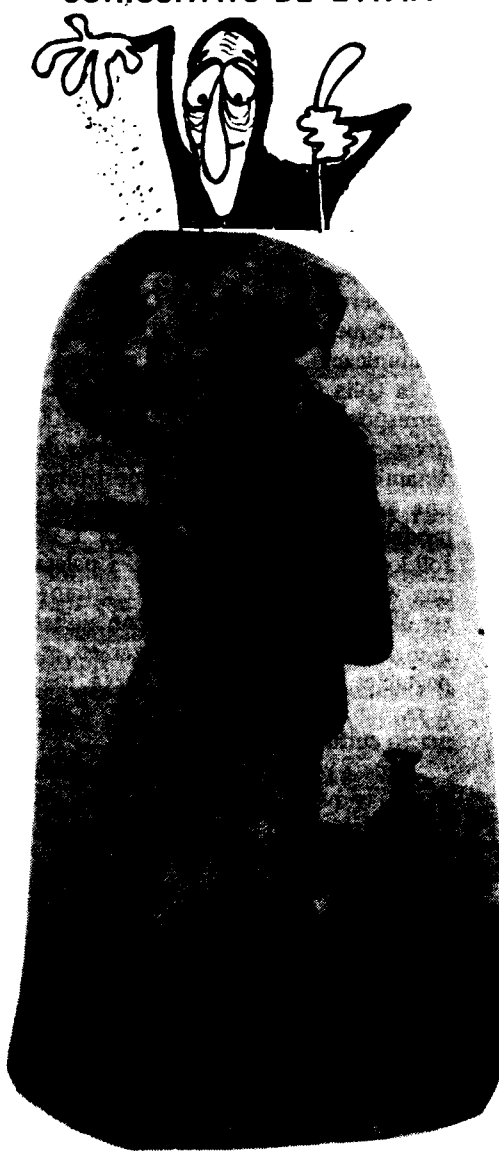
El primer succeí al carrer Àlvarez quan un noi amb la moto va haver de frenar bruscament i va caure a terra. Va rebre moltes patacades, i va ser traslladat a una clínica de Barcelona, on comprovaren que les ferides no tenien un caràcter tant greu com en un principi semblava.

L'altre accident es produí entre el carrer Consellers i la plaça Catalunya. No hem pogut saber exactament com es va produir ja que hem sentit moltes versions. El cas és que el motorista rebé ferides de molta consideració, sobretot en una cama.

Accident al carrer Camprodon

El dijous dia 10 de juny, a la tarda, es produí un accident en el carrer Camprodon, davant la fàbrica de plàstics Pascual, S.A., en ésser embestit el cotxe d'uns treballadors de dita fàbrica per una furgoneta. Una noia que anava dins el cotxe caigué a la carretera en obrir-se la porta, degut a la patcada, i quedà ferida de força consideració.

CURIOSITATS DE L'ÀVIA

Menjars del temps de la meva àvia i padrina Faustina.

Any 1860

Els plats s'han de presentar de manera que resultin odorats, atractius a la vista i sobretot saborosos al paladar.

(Transcripció original)

ESPINACHS AB LLET O SUCRE

Després de ben nets y triats, se fan per bullir, escorrenlos que no quedi gens d'aygua; se trinxen y's posen en una cassola amb llart, deixenlos bullir durant un quart

ab poc foch; acabat s'hi posa poca sal, sucre, nou moscada, un xich de ferina y llet y es fa bullir tot junt un altre quart ab poc foc.

Per ferlos ben grassos, en lloc de llet s'hi tira brou.

ESPÀRRECHS O ESPÀRGOLS

Se fan a bocins els més tendres, se posen en remull, escaldantlos al cap de poch, y després se posen a coure ab aygua i sal. Un cop cuyts s'hi posa oli, vinagre, clavells, canyela y un xiquet de safrà.

S'hi posan també ous durs oberts que, cuits ab els espàrrechs, son molt bons.

CARGOLS (Guisats)

Els cargols, perque no fassin mal, han d'estar dejuns d'uns quants dies. Després de remullats, els rentaras ab sal, els mudaras dues o tres aygues, els posaras a coure y els escumaras. Els tiraras sal, farigola y fulles de llorer y quan siguin cuyts els escorreras.

Fregiras ceba y la tiraras a la paella en que's coquin. Son molt gustosos y perque se sentin be farás un all y oli d'aquesta manera: pendrás un tros de pa, el remullaras ab aygua y vinagre, pelaras alls al morter ab una mica de pebre y sal y els espremeras be. Hi posaras julivert i herba bona y ho posaras tot en dit morter. També hi tiraras rovells d'ou a proporció y oli tirat a poch a poch y remenatho ab la mateixa ma y en la mateixa direcció sense deixarho fins que sigui com una pasta y's senti salat. Aquest all y oli'l posaras a la vora del plat dels cargols si n'haguessis de fer molts plats.

Aquest guissat no es gens bo pels ayguaders puig que'l beurehi aygua indigesta y pot donar malas conseqüències.

EL PLE

17 de març
i 7 de maig

Amb molt poca assistència de públic, com ve essent habitual, es va celebrar el passat 17 de març un ple en sessió extraordinària, de gran transcendència, pel present i esdevenidor de Llagostera: Es van aprovar inicialment els projectes de les Normes Subsidiàries del Planejament Urbanístic de Llagostera i del Pla Parcial de l'Aeròdrom de Panedes.

Aprovació inicial Normes Subsidiàries

Primerament es va llegir el dictament de la Comissió d'Obres Públiques i Urbanisme, que informà favorablement, havent d'estudiar l'equip redactor les observacions presentades pels tècnics municipals: L'arquitecte *Jordi Vidal de Llobatera* discrepa en petits punts, però en resum li semblen correctes. Divergeix en els espais industrials que considera petits; creu que s'haurien de regularitzar els edificis-espais al costat de la carretera, i reconsiderar el sòl forestal. També que s'haurien de construir i restaurar les masies existents. L'enginyer *Batet* es manifesta en una sèrie de qüestions de la seva competència, puntualitzants determinats aspectes. El *Secretari Municipal* considera molt llarg el termini de revisió de les normes (10 anys) i assenyalava una sèrie de punts de les seves atribucions que no considera prou clarificats. Finalment hi ha l'informe del Cap de Zona del Servei d'Urbanisme de la Generalitat de Girona, que també informa favorablement. Després d'unes paraules de l'alcalde, es passà a la votació, que resultà afirmativa per unanimitat (faltava el regidor Miquel Llinàs).

Aprovació inicial Pla Parcial Aeròdrom

El Pla Parcial de l'Aeròdrom de Panedes és redactat per l'arquitecte Josep Ros Casadevall i promogut per l'Aeroclub de Girona. La Comissió d'Obres Públiques i Urbanisme informà favorablement, i també l'arquitecte municipal i l'equip redactor de les Normes Subsidiàries. Aquests hi fan una sèrie d'observacions que el Consistori fa seves. S'aprovà per nou vots a favor i un en contra. La Maria Serra no està d'acord en què es realitzi ni l'Aeròdrom ni la urbanització.

Seguidament es llegí un informe de

Gesesa sobre les previsions de consum per l'any 1982, en el qual diuen que si bé de moment hi ha aigua, depenem del règim de pluges i de les possibles avaries a les captacions, per tant, davant la inseguretat cal cercar noves captacions. Aquí intervingué el regidor Lluís Nuell, demanant el per què s'ha deixat fer un pou al "Mas Maiensa" quan és d'aquella zona d'on es treu bona part de l'aigua. El batlle Josep Codina li contestà que el pou s'ha fet a les distàncies reglamentàries, que l'Ajuntament no tenia planejat fer cap pou allà, i que tampoc ho podia evitar.

Nota: En l'aprovació del Pla Parcial de l'Aeròdrom, i en els dictàmens dels arquitectes municipal i redactors de les Normes, hi ha una sèrie de qüestions que en el Ple no vam poder captar i que no queden reflexades en les ressenyes de la sessió. Aprofitant la informació al públic, procurarem informar al respecte.

7 de maig del 1982

Abans d'obrir la sessió, el Sr. Batlle comunicà als senyors consellers que s'havia desistit en la compra del tros de plaça que actualment és de la Caixa. Aquesta decisió es va prendre tenint en compte l'elevat preu que per l'esmentat terreny es demanava.

Oberta la sessió es va procedir a l'aprovació de l'acta anterior. Seguidament es llegí la correspondència, de la qual destaquem una carta del Departament de Cultura de la Generalitat, felicitant l'Ajuntament d'aquesta vila per la campanya pro-cultura catalana que ha portat a terme.

Seguidament es parlà de l'enllumenat públic dels carrers Cementiri i Pocafarina, quedant aprovada la col·locació de bàculs en comptes de faroles (més susceptibles d'ésser malmeses).

Després es va parlar de la biblioteca popular de Llagostera, la qual s'acordà de posar-li per nom: "Biblioteca Julià Cutillé", en record d'aquest mestre que tingué Llagostera, fa uns cinquanta anys.

Seguidament s'aprovà l'adjudicació del contracte de construcció de la piscina municipal a Construccions Planells.

COL.LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERA

C/. Sant Feliu

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions

Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 39

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

ANUNCIEU-VOS AL

BUTLLETI de Llagostera

El local del "Centre Republicà" —com així s'anomenava llavors— era, en l'època per mi coneguda, un espai trist i desaturat. Tenia poca cabuda i per a la clientela que hi acudia, potser encara en sobrava. Comptava amb una Biblioteca de pocs llibres, i vells, sense cap atractiu. Tot sofria una patina corferidora.

I, en canvi, en arribar la Festa Major, semblava com si la bonica Primavera portés un aire nou, renovador. El mateix conserge que tot l'any restava seriós i amb aires de tristor, es bellugava pel local: pintant cadires, fregant curosament les taules, repassant les existències de vidre, cafeteres, culleretes i ampolles, per tal de què res manqués la gran diada.

Els mateixos treballadors que havien aixecat l'airós envelat, els guardien un empostissat de taulons per on es mourien les artistes. Per sota d'aquest improvisat escenari, s'hi portava un piano. Per tal de tancar els costats, s'hi endengaven unes lones blanca i blava. I ja estava tot apunt per als tres dies de Festa Major portar a terme unes boniques sessions de varietats musicals, molt del gust de tothom.

Parlant dels artistes, els que més recordo eren: com a cantants la Sílvia Campos i el duo: "Los Esteve". Ella, majorment es dedicava a cantar: cançons catalanes. Sembla que la veig: amb els braços enlaire i els peus seguint el compàs de la dansa, quan es tractava d'una sardana.

Pageseta moreneta
vull cantar-te una cançó...

Quins aplaudiments, senyors...! La bona gent de pagès, torrats de cara pel sol dels nostres camps, es trencava les mans amb entusiasme fervorós.

El pianista, era el mestre Casademont. Un home: petitó, de peus plans, poc cabell, bigoti blanc, rossejat damunt dels llavis per la cigarreta que en

temps i COSES

FESTA MAJOR 31 DE MAIG DEL 1936

ben pocs moments deixava de xuclar. Tenia els ulls, com tallgirats, producte de l'alcoholisme, el poc dormir, i els molts vicis que l'acabaven. Sempre s'allotjava a can Tres. Per cert que no sé si molts ho saben, que fou en una cambra de dit hostel on va escriure la música del tango: "Fumando espero". Ja ell mort, el popularitzà Sara Montiel.

El duo "Los Esteve", es dedicava a la música seriosa: fragments de sarsuela, retalls d'opereta, etc... Ell, era un home ben plantat. Ella, una dona vistosa i elegant. També se'ls aplaudia bé.

Al "Centre Republicà", tenien un cambrer petitó, però bastant pinxet i amb aires de perdonavides. Aquest home portava sempre una lluenta cafetera.

Poc trigava en sentir-se la veu de qualsevol cambrer:

—BOOOQUEN...!

I allà que s'acostava: l'Uzcudum, sobrenom del petit homenàs, per tal d'abocar cafè al client que ho havia demanat.

Així, entre els cants dels artistes, els arpeigs de Casademont, els crits dels cambrers, els aplaudiments de la concurrència i la gatzara que venia de Passeig avall, s'esmunyien les darreres fites de la tarda.

Era l'hora de les sardanes a Plaça. Vells i joves, nois i noies, saltaven airosament entre una gentada abessagadora. Ara, tocava als cambrers de la Societat principal del poble, multiplicar-se per tal d'atendre la forta demanda de begudes. Sobretot, i perquè l'hora n'era prou adient, es desitjava el vermut amb olives. Preu: un ral. Com que el ventall de refrescants no era molt ampli, la majoria es decantava per la gasosa. I passava una cosa curiosa, que mereix punt i apart.

Aquesta beguda anava tapada amb un tap de suro, lligat a un cordill. Per bé que ja se'n començaven a veure algunes amb disc de metall. Doncs bé, alguns d'aquests cambrers —tapers la majoria— es negaven a servir la gaso-

sa que no portés tap de suro. Defensa gremial perfecte...!

Acabades les sardanes, la gent marxava a sopar. Les mestresses de casa, escalfaven part d'allò que quedava del pantagruèlic dinar. El sopar era petit per la poca gana. També, perquè segons el costum en arribar el ball a la meitat —el Ball de l'envelat de la nit— s'anés a casa a "fer una queixalada".

Finalitzant el concert al Saló del cafè del Casino, arribava l'hora del màxim esplendor: el Ball a l'envelat. Aquest recinte, replet de llums, de tapisos, de sedoses penjarelles i catifa enlluernadora, era el marc idoni perquè les gentils noies llagosterines i els joves llagosterins, poguessin lluir les gales millor.

Hi havia un moment místic, quasi religiós, de silenci i expectació quan l'Orquestra engegava el primer vals. Aquell vals vienès unia els enamorats, els qui sentien el primer impuls de la natura envers l'ancestral aparellament. Potser per això, perquè era un ball d'enamorats, mai el vaig poder encalçar. I no per falta de ganes. Sí, per estretor d'atractiu físic.

Les noies, en la gran majoria, s'havien llaven amb un vestit de nit, llarg, competitivament a quin més distingit i escaient. Els nois, —els qui per l'edat podien pagar-se'l— estrenaven un trajo negre, o fosc, fet de sastre i a mida, naturalment.

Les llotges de l'envelat eren totes plenes de gent gran i de forasters, que quasi a cada casa hi havia. D'aquestes persones grans, i quan el ball era mitjançat, la majoria feien un son per a mofa i rialla de la joventut.

Sí. Tot era producte de la ingenuïtat de l'època i de la bona fe de la gent. Tot era, fins per a molts de joves i noies obreres, com un somni bonic que convidava a tancar els ulls.

Set setmanes només mancaven perquè haguéssim d'obrir-los tràgicament.

Com tots endevineu: el terrible 18 de juliol.

P. Parés C.

RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRA VILA

En el nostre diari "La Selva" núm. 3, de data 15 d'agost del 1911, així cantava el nostre poeta Rosinyolet.

(Transcripció original)

EN PLE ISTIU

(Si voleu passar l'istiu
a Llagostera veniu)

Fa calor, lo sol escalfa
a la terra sens parar;
tothom bufa, buscant l'aire
fresch y sá per respirar
* *

Fa xafagor al matí,
mes cuan ve la mitj-diada
lo ventijol de garbí
refresca la nostra estada.
* *

¿Qui es que no vol viure fresch?
¿Qui no busca a aquí un recó
per pasar la temporada
ab tota satisfacció?
* *

Los uns s'en van a Panedas
a la font d'aigua picant
y oviran d'allí paisatge
escabrós, bonich y gran.
* *

Qui se'n va a la "Font del ferro"
altres a la d'en "Dalmáu"
ben equipats de pollastres
ab la carreta d'en Grau.
* *

Alguns, ben lleugers de roba,
llegeixen sota la parra.
Altres que, fins prenen banys
a la bassa d'en Gotarra.
* *

Qui fa'l tresillo al Cassino
passant-hi la tarda entera;
qui ab cacaús y avellanas
passa'l bon rato a l'acera.
* *

Els que gastan (vull dir) tenen
novia guapa, més o menys,
ballan, ríen, se passejan,
seguin costums del terreny.
* *

Qui se'n va cap a can Bach
y pren dolça "granadina"
tot fent ull, sense maliciós,
ab la gentil Angelina.
* *

A l'Agrícola, a can Caldas,
al Centro... tot es tabola.
El que no hi fa la cervesa
farà alguna carambola.
* *

Qui ab veu de xantre acabada
pe'ls carrers crida "café"
donant gust als filarmònichs
y als que l'hi prenen també.
* *

La cobla d'en "Romanyà"
toca bé sardanes llargues,
y la d'en "Tinús" també
en toca sempre a les tardes.
* *

A la plassa d'en "Romeu"
tothom canta, balla y riu
perqué hi tenen la colonia
festiva com cada istiu.
* *

Donchs; salut, pelas y fresca
per passar l'istiu distret
es tot cuant els desitja
sempre el seu

Rosinyolet

Sobrenoms d'unes bones per-
sones d'un passat; i noms de llocs
i coses d'un vell ahir.

La Creu de Pona
El Cagarro
La Conxita Cagarra
El Catau
El Cònsol de Tossa
El Cantó d'en Prats de les Tres
Creus

El Cantó d'en Ginestà
La pujada d'en Grillons
El firal dels Porcs
El clot
En culs
A cal Canari
En Manel dels Canaris
En Manel de les Onses
A can Manel d'Arenys
El Carrer d'en Manel
La cort
El cafè d'en Caldes
El cafè d'en Bach
El cafè de la Carmeta Barbusa
El cafè d'en Mílio Patoi
El cafè d'en Bassets
El cafè d'en Palè
El cafè del Reinet
El cafè d'en Mariano
El cafè d'en Tiburci Balam
A can Casicas
A cal Cabo Bruto
El Kiosc de l'estació

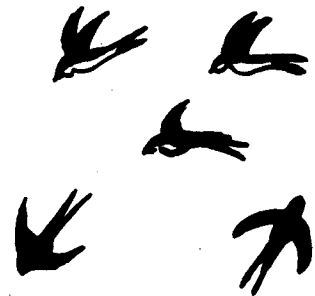
Bàscules públiques

La Bàscula d'en Muné
La Bàscula d'en Vidal
La Bàscula d'en Presas
La Bàscula d'en Llinós

Per en Tià

POESIA

BOCÍ DE "L'APRENTENT"

(Sèrie periòdica de quartetes)

—aquestes, dedicades a la meua
filla Marta—

NOSTRA FESTA MAJOR

No hi trobo causa funesta,
—sinó... qualitat millor—
ésser per Pasqua la Festa...
del meu poble la Major.

Els menuts... amb els cavallins,
fer-los contents és un encert,
més... si d'oïde els grans són fins,
s'ho passen bé en el concert.

Migdia i tarda, a la plaça,
no hi manquen les sardanes.
Els que hi tenen prou traça...
puntegen fent filigranes.

A la tarda i nit... balla,
el jovent a l'envelat;
algun... també es baralla,
per la maca que hi ha anat.

Llorenç Ventura i Sabarí

—Juny 82—

FINQUES GALOBARDES

Plaça Catalunya, 5 - Tel. 83.00.47

LLAGOSTERA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

VENDA DE VIVENDES DE PROTECCIÓ OFICIAL

C/. Constància, 4 - Llagostera

Veniu a informar-vos, US INTERESSA!

ANTIGUITATS "LACUS - ART"

LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

COMERCIAL 26

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C/. Nou, 26 - Telèfon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

TRANSPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de

Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83 01 83

LLAGOSTERA

Pintura
i Decoració

MATEU FONT

Per a encarrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36 Tel. 83 06 20

SERVEI DE GRUA
PLANXA i PINTURA

Construcciones JOSE Ramirez

Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

ni mar, ni muntanya...

SOBRE LA "CAMPANYA" I SANT JORDI

Dos fets voldria destacar de la Campanya de Normalització Lingüística: l'èxit aconseguit en els actes organitzats per Sant Jordi, i la dedicació, al llarg de la Campanya, del Conseller de Cultura Josep Puig i Rodó, en una tasca constant i en solitari. En general els actes van ésser el que s'esperava i és de ressaltar l'adhesió de totes les entitats del poble a la normalització, el que confirma una total catalanització almenys teòrica de Llagostera. Només hi faltava la de les forces de l'ordre i encara hi ha l'excusa: suposo que no se'ls va demanar...

La Diada de Sant Jordi es va iniciar a les vuit amb un cercavila format per bandes de tambors i trompetes, capgrossos i gegants, i una folla patuleia de disfressats i pintats; tot plegat una agradable presagi del que s'esdevindria al llarg de la nit. L'únic "però", que en lloc d'un cercavila, semblava un "marathon".

En arribar a la plaça, aquesta estava plena de gent que amb sorpresa veia vistositat i colors, animals de cartró amb homes a dins, improvisats números de mim: tothom es sentia artista! Al teatre s'havia de representar l'obra "Civilitzats tanmateix" de Carles Soldevila, però era quelcom secundari, ja que una omnipresent taquillera, a l'entrada, ens deia que allò no era un espectacle habitual... Acomodadors amb tarotes, un que pescava des del "galliner", una genial dona de neteja que va engrescar tota la sala, etc. I aquest va ésser l'ambient al llarg de la representació; els actors es movien pel pati de butaques; sabien fer aixecar la gent cercant el més impensable... Tinc gravada la imatge d'una dona que s'havia d'amagar de tant de riure... I excel·lents "gags" com el de l'imitador d'un inefable personatge del Casino, el ficar-se de peus a la galleda... en resum, el saber convertir tot el local en un autèntic teatre viu.

A la sortida, l'espelma i les bengales van donar un xic més de lluminositat. Entrem a l'única "pega" de la nit, la manca de música en directe a la plaça. No obstant, es va ballar fins a altes hores, malgrat les insuficiències del so i de la pols. Ah! i no oblidem les mongetes amb botifarra i el bon "caldo" de la terra. Què voleu més català!?

Com que la felicitat no pot durar a casa del pobre, el mateix dia a Girona la Policia Nacional destrossava una parada dels independentistes del PSAN. Una

part dels organitzadors vam fer una nota de protesta, adreçada al Batlle de Girona i se'n va fer menció a "Punt Diari", crec que a part de les entitats i estaments gironins, vam ésser l'únic poble. Ai! el VI.C.A.L.L.I que no va poder ésser...

per viure, han perdut la necessitat d'aquest exercici però no l'atracció íntima (...) Així els jugadors "ataquen", "disparen", estudien "estratègies", apliquen "tàctiques", hi ha "perill", "persegueixen", etc. Hi

SOBRE EL FUTBOL LA VIOLENCIA JUSTIFICADA?

De la passada Festa Major hi ha un tema que sobresurt: el futbol. Sense ser una gran edicte, és evident que el gran esport-acte de masses m'agrada, i que guanyi el Llagostera i el Barça també m'emociona i en discuteixo, però en les meves activitats el futbol ocupa un lloc secundari, no li dono la importància "vital" que sembla que té. Per això, presenciar el Llagostera-Amer, i els esdeveniments que el final es van produir, em fa parlar de futbol. Com a molta gent, em va afectar per dues qüestions: es va perdre l'ascens i es va donar una mostra de comportament —sector determinant— totalment incívic, que si bé no comparteixo, pot ésser justificable davant la injustícia (?), parlant en terminologia futbolera.

Sobre els sentiments que mou el món del futbol he llegit un article de l'Alberto Díaz Rueda, periodista de "La Vanguardia", que comenta un recent llibre de l'antropòleg Desmond Morris (autor del "Mono Desnudo"), titulat "L'esport rei (ritual i fascinació del futbol)".

En Morris diu: "El futbol és objectivament considerat una de les més estranyes pautes del comportament humà que s'observa en la societat moderna", el comentarista afegeix: Hi ha autors que sostenen que el futbol és l'hereter dels jocs segnants que pretenien aplacar els ancestrals instints caçadors de la massa urbana que, no necessita caçar

ha qui diu que el futbol és un deguàs ideal de les agressivitats, hi ha qui, al contrari, opina que genera aquesta agressivitat". Un company comentava aquell diumenge: —I tota aquesta gent, on s'hagués esbravat de no ésser pel futbol?

L'ECONOMIA I LA 'PUNTILLA'

Una altra qüestió és l'aspecte econòmic. Molts ens escandalitzem davant la quantitat de milions que costa un jugador, o els que rebran els "defensors dels colors espanyols al Mundial" (sort que em sembla està força clar el paper que hi faran, que si arribessin a guanyar, tindríem UCD per temps...). Però, quan val un "petardo" d'aquests que en diuen "mials" i que serveixen per destruir i matar persones? Tot és prou absurd, sobretot l'últim, però així anem, i si no hi estàs d'acord ja se'n preocupen de posar-te "l'etiqueta". Però ja no em va de nou i, francament, ja començo a agafar-hi pell morta.

Del partit en qüestió se m'ha recriminat una crònica que no havia fet (sapigueu que sempre signo amb nom i cognoms), se m'ha recriminat que es publicés una fotografia del "follon", se m'ha dit que no feia poble... —Senyors! a quin país vivim!?

Deixant al marge el partit, hi ha qüestions d'objectivitat, sinceritat i realitat a les que mai he renunciat. L'evidència és una i s'ha acabat.

Joan Ventura i Bruguat

ELS JOVES CERQUEN NOUS HORIZONS

Ens situem en els exòtics i vells carrers de cases velles de la part antiga de les ciutats. Al matí, buits, humits; un gat, una dona vella, el típic botiguer venent qualsevol oferta del mercat. Alguns ocells saltironegen per recollir alguna rampoina o engruna de pa al lloc on la nit passada era el centre d'atracció, divertiment o tertúlia, en aquell vell cafè o en el cancell restaurat de qualsevol vella casa per fer-ne un petit i acollidor bar, en tots els antics barris recuperats per la generació dels seixanta-vuitanta. Mirant aquells estrets i foscos carrers de pujades i baixades, es pot contemplar de lluny aquell altre curiós individu solitari, caminant i empassant amb algun pot o ampolla de cervesa, arrossegant les esparidenyes per les borilles de cigarretes, i donant un acertat saltiró per no trepitjar el resultat d'una nit de gresca i borratxera plasmat enmig del carrer. Però aquesta nit, o el fi de setmana que ve, tornaran els embotellaments, amb una suau i seductora fressa dels citròens destartats, la música i tota la seva ambientació rebosant pels locals i turguris destinats a aquesta fi. Reunions, discussions, ampolles de cervesa a les mans, crits, petons, rialles i cigarretes liant-se amb parsimònia i delicadesa. És la nova generació dels vuitanta envoltada per tabús, místiques creences, desencant, passotisme, contracultura i sobretot atur. Són aquests els successors d'aquells joves rebels del maig del 68 francès?, dels moviments revoltosos i renovadors que fluïren en aquell temps de miracles i promeses?, de ressorgiment de motivacions iguals per a la majoria dels joves?, d'una unió i passió cultural? (Música, literatura, política...)

Poques comparacions són compatibles amb el nou horitzó cultural de la joventut.

Segons les estadístiques o enquestes es podria dir que: jove és tota aquella persona que està entre els 14 i 29 anys. Però aquest concepte de joventut està essent canviat per la pròpia realitat; ésser jove implica un estat d'esperit, unes motivacions, una mentalitat, una sensibilitat, una espontaneïtat i una actitud que fa donar perfectament compte que ésser-ho no és forçosament qüestió d'edat. Cada vegada hi ha més persones, adults, que adopten postures i comportaments juvenils i cada vegada hi ha més joves que els podríem denominar adults i fins i tot, vells.

Però ésser jove comença a ésser sinònim de parat. Actualment, de cada tres parats, dos són joves de menys de

25 anys. La universitat, s'ha convertit en un magatzem de joves sense feina, on, amb l'excusa d'estudiar fins trobar-ne una interessant, es van quedant apàtics sense arribar la solució. És una fàbrica d'aspirants a un treball més o menys remunerat.

Igualment, per aquest fet, molts de joves han trencat amb models i pretensions familiars, ja que no hi ha més sortides. Davant d'aquesta posició, el pare ha de donar per perduda la batalla, i renunciar mútuament a la típica lluita generacional, ja que cap d'ells es pot criticar com va fer, fa unes dècades, la generació de la postguerra, per la contradicció amb què es trobava amb el jovent que fluïa en aquells moments. Però el jove actual, ha perdut la batalla ja fa temps, ha deixat de competir pel poder social. En passa, ignorant-lo. Estem per tant davant d'una generació desencisada, que no vol idòls, no els admet, que va començar la decadència a partir d'aquell maig francès, igual que tota la societat en pes, i degut a aquest gran canvi s'emportà la pitjor part. Aquell que corria pel món amb auto-stop i fumava cigarretes de marihuana, imposà una nova ideologia per viure, trencà amb la família i es va sentir amb prou força per canviar el món, fins que aquest mateix se li va enderrocar. Les il·lusions i el paradís imaginari es van acabar, sigui per cansament, avorriment o pel fet d'arribar a un existencialisme Sartrià, acabant desmovilitzant-se i desencantant-se.

D'un temps a aquesta part, unes noves corrents arrosseguen una part del nou jovent a unes modes i unes actituds que volen heretar les típiques i clàssiques aficions i accions de la generació americana dels anys 50. Aquesta recerca d'ideals ens introdueix dins d'aquells mons d'apassionament pels valors superficials i salvatges, de bandes marginals que viuen, vesteixen, parlen i es comporten d'una manera emmotellada dins la forma que volen aparentar i que escandalitzarien a qualsevol altra generació passada. Es pot comprendre o no comprendre, acceptar o no acceptar aquestes bandes i modes però, retrocedir al passat per buscar idòls morts, no pot ésser mai sinònim de joventut.

Quin és el problema? Una pregunta que cada època es fa a si mateixa. Si estem en una època d'escepticisme, immobilització, passotisme i contracultura, qui en té la culpa?, què pot demanar el jove a la cultura actual? Suposo el que cada època ha demanat. Ho podríem resumir en seguretat i

motivació. Però el temps actual no pot oferir ni una cosa ni l'altra, solament en algun cas marginal ofereix alguna petita cosa de profit. Davant d'això podríem dir que cap generació vol motivar-se amb la cultura heretada, tothom vol construir la seva, ésser el capdavanter del seu temps i del moment en què viu.

El jove, davant el panorama i la crisi actual, no està de "rotllos", passa. Les possibles sortides cada vegada més fosques, les dificultats de trobar una feina per a una autonomia econòmica que, en negar-se-li porta una dependència familiar, ...fan que ja tampoc sigui possible passar, perquè moltes vegades requereix un cert desfogament econòmic, relatiu segons les necessitats que cada individu s'ha creat per portar a terme aquesta vida. En molts casos, és necessari un cotxe i una sèrie de despeses que porta la civilització de l'oci. En no poder aconseguir el desitjat i s'ha de transigir i trobar un treball que la majoria de les vegades és entrar en una fase de laboriositat que suposa una mecànica aliniant sense temps lliure, o com a simple peça d'una cadena de montatge. Tot això desemboca moltes vegades en una ansietat i en casos extrems en violència deguda a la pròpia necessitat.

Ens posem ja dins del dilema i la pregunta que tothom es fa: què vindrà, com serà? que farà la propera generació? Segons estadístiques sociològiques, està per ressorgir en un llarg termini una nova generació d'il·luminats, sembla que dins uns anys o unes dècades tornarà una etapa on el jove serà altra vegada el centre d'atracció social, amb un gran impuls renovador. ¿Serà la generació dels noranta, o la que farà començar el nou mil·lenni amb il·lusió i frenesi desbordant? Si tot això és cert i es compleix, segurament no trobaran la barrera que els imposaren a aquells antics hipies renovadors, ja que un gran percentatge de passotes o desencisats actuals, ho són perquè pensen que no hi ha règim ni política capaç d'acabar amb les injustícies i desigualtats socials, i aquesta és una manera molt diferent de passar.

Com deia abans, tot es tracta d'oferir realitats i motivacions. Que el jove torni a ésser conseqüent amb l'època en què viu, no necessitant de recórrer a la cultura i a les modes passades. No vull dir amb això que s'hagin d'oblidar, al contrari, que serveixin per poder comparar i d'aquesta manera saber a què atendre's per no tornar a ésser rebels fracassats.

En Pitu

August Vidal i Roget

EN RECORD
D'UN HOME
QUE FOU
HONRAT,
TREBALLADOR
I BO

Parlar sobre la vida d'un home que no s'ha conegut, és una tasca difícil i comprometedora, però tenim el convenciment de què tot el que diguem serà insuficient per valorar la capacitat humana i intel·lectual de l'August Vidal i Roget (Llagostera 7-X-1909 — Barcelona 26-III-1976).

Primer, potser caldria preguntar-nos per què precisament hem d'ésser els joves, que no hem tingut la sort de tractar-lo, els que l'hem de recuperar, encara que sigui a nivell simbò-

lic, per a la nostra collectivitat llagosterenca. De reflexions escrites i a converses amb amics que l'han conegut devem l'apropament als familiars més directes i la sortida d'aquest treball que, tot sigui dit, serà el primer que es fa a Llagostera sobre la vida d'un home com probablement no en trobarem d'altre en tot el que va de segle.

També ens preguntem per què un home que tant va estimar el seu poble, va ésser "oblidat", "marginat" i "boicotejat" a nivell públic

i ens atrevirem a dir humà. Tenim una resposta: era d'esquerrres, comunista i, durant el franquisme, el comunisme es feia servir de demagògic espantall per menyspreuar a qui convenia.

L'August es trobava casualment fora del país quan esclatà la guerra. Va venir ràpidament a defensar el govern elegit popularment. Degut a la seva capacitat intel·lectual va arribar a ésser Comissari Polític d'un cos de l'exèrcit de la República. Però ell no era bel·licista: "Es

parla massa de guerra. Es repeteix la tesi: el capitalista la necessita i és veritat. Però els pobles NO la necessiten. Encara podran més els bilions de dòlars que la voluntat (ai, tan mal coordinada) de la immensa majoria de la gent". Defensava una causa justa i uns ideals nobles. Després, l'exili, les contrarietats a la URSS (la segona pàtria), les dificultats a la tornada (1956), la lluita constant per poder situar-se per sobreviure, per poder treballar sense ésser molestat, per poder viure en pau.

Hem de recordar que una de

les poques vegades que es va intentar fer arribar les seves paraules i coneixements als llagosterencs, la conferència organitzada pel G. E. Bell-Matí, el setembre del 1973, va ésser prohibida, encara no sabem exactament per qui. Debia ésser algú del "movimiento" o simplement que tenia "influència", algú d'aquests que viuen a la "sombra" però sempre amb la intenció d'amagar el sol. No va haver-hi nova oportunitat.

Ningú del que fem el "Butlletí" l'hem conegut personalment. Ara bé, la seva dona, la filla, la seva germana i cunyat i alguns amics amb els quals

hem parlat, ens hi han fet acostar un xic més. Ara ja sabem que era un dels millos traductors de rus que posseïa el país, un pedagog nat que hauria triomfat fàcilment en altres circumstàncies, una intel·ligència privilegiada i treballadora, un humanista, un home de bona fe que no va renunciar mai al seu origen llagosterenc.

Podríem haver buscat més testimoniatges, però el de la seva vida, que objectivament veiem exemplar, és el més ferm que ens podia deixar.

Collectiu de Redacció

CONVERSA AMB AQUILINA FERNÁNDEZ ZAPICO

"Una dona a la vida de l'August Vidal"

Amb la voluntat d'arribar a una millor aproximació a la vida de l'August Vidal, hem conversat amb la seva muller i companya, l'asturiana Aquilina, "Lina", Fernandez Zapico. A grans trets podem dir que és una dona vital, senzilla, forta, d'esquerres... Ens ha rebut amb tota amabilitat i confiança.

Comencem pel principi, quins són els orígens de Lina, i com és que coneix l'August Vidal?

"Sóc filla del "Condado de Viana" a la vall minera d'Astúries, zona que en aquells temps era totalment "roja". Vaig estudiar Magisteri i en una conferència de la Federació Espanyola de Treballadors de l'Ensenyament, vaig veure per primera vegada l'August, però no arribàrem a parlar. Tots els estudiants d'esquerra ens havíem apuntat a aquest sindicat, ja que volíem canviar el sistema d'ensenyament que aleshores era molt "carca". (L'August que havia participat en la fundació de la Federació, va ésser delegat a la Internacional de Treballadors de l'Ensenyament a París, on es trobava quan la guerra esclatà).

A l'any 1937 amb més de 1.000 nens espanyols vam anar a la URSS, pensant que tornaríem de seguida... Allà es van organitzar unes colònies de nens espanyols, en les quals nosaltres hi fèiem de mestres. Durant la guerra mundial ens traslladaren a la regió del Volga on hi havien viscut alemanys, que degut al conflicte desterraren. Era una zona tan gran com Cata-

lunya i totalment abandonada. La vida en aquella època va ésser molt difícil: fred, fam, manca de recursos, etc., però eren els mateixos problemes que tenien els soviètics, la guerra va ser molt dura. Ens havíem conegut amb l'August, i ens casàrem.

-Com van aconseguir situar-se? Eren bones les relacions amb els soviètics? Quan van pensar que s'havia de tornar al país?

"Poc abans d'acabar la guerra ens van portar prop de Moscó, on vam treballar com a professors d'espanyol en els instituts de llengua que depenien del Ministeri de Relacions Exteriors en el meu cas i l'August en el de Comerç Exterior; després va donar classes de Literatura a la Universitat. Vivíem en una petita casa, però estàvem bé. "Una illa al mig de l'oceà", deia ell."

Als espanyols ens tractaven amb molta simpatia i consideració. Moltes ganes de tornar, ja que el nostre país és aquest. Va ésser mitjançant la Creu Roja l'any 1957. Vam viure primer un any a Llagostera. Després aquí a Barcelona, on començàrem a treballar per l'Editorial Vergara i més tard Barral, Planeta, C. de Lectors, edi-

torials sud-americanes, etc... Vam estar molt i molt controlats, però amb el temps la situació es va anar normalitzant.

La URSS és un país com un altre, amb un règim complicat. L'aparell de l'estat ho controla tot. Hi manca la llibertat d'expressió. Aquest control sobre les idees que exerceix l'Estat, es demostra en el fet de què gairebé tots els intel·lectuals espanyols que van anar als països de parla hispana, van anar endavant, en canvi a l'URSS quedaren apagats, tot havia de passar pel realisme socialista."

-L'August s'entrega totalment a la tasca de traductor. Que fa la Lina?

"En els primers temps traduïem conjuntament. Després vaig crear l'Agència Literària A.F.Z., que representàvem els drets d'autor de les editorials soviètiques, fèiem catàlegs, contractes.. sobretot obres tècniques. En fer 65 anys em vaig retirar. Ara, l'Agència segueix funcionant amb una altra gent.

-Què representa Catalunya per a una asturiana? Com és que s'instal·len a Barcelona?

"Aquí m'hi trobo molt bé, conec molta gent, hi tinc molts bons amics i tanmateix hi ha un alt nivell cultural. El problema és que desconec molt com és Catalunya fora d'aquí. Encara que a Madrid s'hi estan fent moltes coses i la majoria de la gent va a Madrid per estar a la vora dels cenacles del capital, Barcelona és una ciutat més europea, amb indiscutibles valors. Ell tenia tota la seva família aquí i volia viure-hi a prop.

El català el llegeixo sense cap dificultat, però l'escriu fatal i el parlo amb "accent", per això empro més el castellà.

—La vida de Lina Fernández, no ha estat amagada/tapada per la de l'August Vidal?

"Ell era una persona d'altura, un gran humanista, tenia allò que se'n diu carisma. Era molt humà, massa bo per al món en què estem. D'una honradesa extraordinària.

La meua formació intel·lectual era molt inferior, jo només tenia els estudis de Magisteri i després vaig estudiar a la Universitat nocturna de Moscú." (Aquí intervé l'Helena, la filla gran, que des de feia poca estona assistia a la conversa) "Ell era l'intel·lectual, però qui solventava les qüestions vitals era la mare. El pare estava absorbit per la feina, treballava quinze hores diàries."

—Com han anat les coses des de la seva mort?

"Vaig seguir treballant. L'absència d'una persona amb la qual has conviscut tants anys i compartit tantes coses

es nota molt, però poc a poc t'hi vas acostumant. S'ha de viure, i la veritat és que estic molt ocupada. Faig viatges, vaig sovint a Madrid, els caps de setmana a la caseta de Caldes de Montbui..."

—Com és que la caseta es fa a Caldes... —Què ens pot dir de l'amor de l'August per Llagostera?

"Era un sentimental "tremendo". Després de la guerra civil, en exiliar-se, va demanar que li enviessin flors de ginesta del bosc de Llagostera; les va guardar fins que es convertiren en pols. Després tots els diumenges volia venir a Llagostera... buscava les arrels.. va anar trobant amics, antics companys... Aquí, a Barcelona, la casa sempre estava plena de gent. Vam escollir Caldes perquè la feina ens convenia estar a prop de Barcelona, i el paisatge es sembla molt amb Llagostera.

—Què hi ha del seu treball autobiogràfic?

"Va fer molt poc, sempre havia de treballar en altres coses. En certa manera les circumstàncies el van limitar tota la vida. Primer per l'esclat de la guerra, les conseqüències d'aquesta, les ganes de tornar de l'URSS, les dificultats per establir-nos aquí, el treball constant... —Quan ho volia fer, ja va ésser tard."

August Vidal, un símbol per a Llagostera? (D'un dels pocs treballs que s'han publicat a Llagostera sobre la vida d'una personalitat tan rica, l'escrit d'Enric Marquès, al programa de F. M. de l'any 1976, poc temps després de la mort, en destaquem: "...La vida exemplar de l'August Vidal es convertirà en símbol. A hores d'ara ja n'és un. Els seus contemporanis llagosterencs els pertoca entendre i recuperar-ne la seva importància. Es deure de la seva comunitat natural". En certa manera, podem dir que nosaltres som fruit d'aquesta suggerència). Sobre aquesta base comencem a parlar de les qualitats pacifistes i anti-belicistes de l'August, del seu amor al treball i la lluita quotidiana, de la seva facilitat de comprensió, del saber escoltar, de la confiança que tenia amb el jovent...

"Era un pedagog nat. Tenia bons sentiments, bones idees, amor al treball... Durant la guerra va estar on havia d'estar. Ell era un idealista, enemic de la guerra, però volia un país amb justícia i llibertat, i el seu humanisme el feia anar més enllà."

"Era una persona molt treballadora. Quan algú li explicava problemes existencials aconsellava treballar, en el que fóra, però sempre una cosa que agradés. Detestava els ganduls..."

"Sabia escoltar i procurava raonar. Exposava, però no imposava. La gent jove li agradava molt, i en venien molts a casa, potser més que res per l'ambient que hi trobaven."

Acabem parlant de la seva passió per Gorki, i les llargues dissertacions sobre els pròlegs que va fer a les traduccions de Dostoievski. Ens lamentem de què a Llagostera no se li permetés donar quelcom del molt que tenia. L'home és fruit de les circumstàncies... però sovint les circumstàncies les fan els altres. Es va perdre un bon home, esperem que no sigui massa tard per començar a descobrir-lo.

El rostre de la Lina reflecteix la seva vitalitat i fortalesa.

ESBÓS BIOGRÀFIC

Crec que en parlar del meu pare només puc fer dues coses: referir-me als records i a la imatge que en tinc jo, la seva filla gran, i donar, per qui pugui interessar-li, una llista de les traduccions i articles que va fer al llarg de 19 anys.

Miraré de donar-ne un esboç biogràfic, que és allò que pot interessar als qui no el van conèixer. Però he de dir que gairebé tot el que jo sé del meu pare ve del que li vaig sentir explicar a ell: sovint es tracta de records de joventut i d'infantesa, meus. Tot està passat, doncs, pel meu prisma, i, en la mesura en què la història dels nostres pares és una part de la nostra pròpia història, no puc ser molt objectiva. El que jo digui segur que és diferent del que pugui dir-ne una altra persona. Demano per endavant excuses per la subjectivitat del que segueix.

* * *

Sé que va néixer el 10 d'octubre del 1909 i que era el més gran de tres germans. Quan va venir el segon fill, el gran va anar a viure a casa dels seus avis materns. La raó no la conec ben bé. Crec que en Robert —el meu oncle— era una criatura delicada de salut: potser va ser per això. El que és segur, és que el pare es va passar pràcticament la infància a casa del seu avi, i que sempre que en parlava, de gran, ho feia amb adoració.

Als 13 anys va marxar a Girona a fer de barber. Allà va entrar a la Normal: fer-se mestre era una manera corrent d'accedir a la cultura per a un noi de poble. Recordo haver-lo sentit parlar amb molt d'agraïment de dos mestres, que a mi se'm confonen: Fabregues i Costal. Si no m'equivoco, el primer era mestre de Llagostera, i l'altre ho era de la Normal. Ells li despertaren el cuc de l'estudi. Crec que la dèria de la dutxa freda i el gimnàs als matins

i l'educació en una moral tirant a estoica li venien de Girona, d'en Costal. Si no és una imatge deformada per la meua perspectiva, era una educació basada en la idea del saber com ideal a assolir; la força de voluntat com característica imprescindible d'una persona digna; la moral optimista per damunt de tot; la necessitat d'una fe en una idea o en uns valors ètics; el cultiu de models morals encarnats en personatges històrics o literaris... No sé si era ben bé així com ho havia rebut ja de joventut, però en tot cas així se li va anar cristallitzant amb el temps i així ens ho va transmetre —o intentar transmetre— a les seves filles.

No sé exactament com era la seva vida a Girona en aquesta etapa ni si anava a Llagostera gaire sovint o no. Suposo que sí. Li he sentit parlar, amb tota la idealització que solen merèixer els anys de joventut, de les excursions a peu (Platja d'Aro, Sant Ceclina...) que feia amb la seva colla d'amics: vol dir que mantenia una relació amb els companys de Llagostera. El meu oncle Vila i en Pito Lep se'n deuen recordar prou. De tota manera, amb la família i el poble hi mantenia relació, però no hi vivia. Sempre he pensat que aquest allunyament des de tan joventut i el fet d'haver viscut amb els avis mentre els seus germans —en Robert i la meua tia Maria— vivien amb els pares, tenien alguna relació amb el seu caràcter sensible, necessitat d'afecte i de calor familiar. Potser només és una impressió.

Acabada la Normal a Girona, el pare se'n va anar a Madrid a continuar estudis. Recordo vagament les seves explicacions sobre el fet que la "Escuela Superior del Magisterio" l'havien integrada dins la Facultat de Fisiologia i Lletres de la Universitat, i que allà va estudiar pedagogia i psicologia.

En l'ambient estudiantil va començar a ficar-se en subversions i activitats sindicals. Al final de la monarquia va passar unes setmanes a la presó per no sé quina raó de poca importància. Una beca el va portar a Alemanya justament l'any de la pujada d'Hitler al poder: el 1933.

Quan ja vivíem a Barcelona i el pare treballava tancat tot el dia al seu despatx, tenia el costum de fer una passejada havent sopat: per sortir de casa i per disciplina: era necessari per a la salut. Jo l'hi acompanyava de vegades. En aquelles passejades sovint m'explicava com, els anys anteriors a la guerra, a Madrid, es dedicava a l'activitat sindical més que no a l'estudi; com, cada cop més polititzant i més simpatitzant dels comunistes, no ingressava al partit perquè els individus que en coneixia li desagradaven pel seu fanatisme. (Per temperament va ser sempre un home conciliador i enemic de fanatismes, cosa que no vol dir que no tingués clares les seves idees i no les defensés). Fins i tot va confessar un dia que potser ell i els seus companys dedicaven massa temps a les activitats sindicals i massa poc a viure i a les noies. Era una declaració curiosa. D'una banda, encoratjava la seva filla a gaudir de la vida (jo devia voltar aleshores pels 18-20 anys), però d'una altra banda reforçava la imatge d'una joventut conscient, activa, compromesa, seriosa, d'home idealista i tirant a purità (parlo de la imatge que m'arribava, no d'una realitat que no puc comprovar; però penso que la imatge que llega un pare als seus fills també és significativa, independentment de la veritat estricta que contingui).

Abans de la guerra, doncs, el pare militava: no pas a cap partit, però sí a la F.E.T.E. (Federación Española de Trabajadores de la Enseñanza, vinculada a l'UGT). En va ser secretari

d'informació i propaganda i representant d'Espanya a la I.T.E. (Internacional dels Treballadors de l'Ensenyança). Un dia li vaig demanar com era que, si abans de la guerra no s'havia fet del P.C. perquè no li agradava la gent que hi militava, tot i simpatitzar-hi, durant la guerra sí que se'n va fer. La seva resposta va ser que en una situació extrema cal prendre partit: un no pot quedar-se entremig en un moment de guerra; ets amb els uns o amb els altres; les simpaties personals i les discrepàncies queden de banda. Ell estava convençut que calia lluitar amb totes les forces contra la dictadura militar de dretes, i les posicions més correctes li van semblar les del partit comunista. En conseqüència, es va llançar a la lluita amb tota la dedicació i fe de què era capaç. De seguida es va fer comissari polític. Un núm. de "El magisterio español" (22 de desembre del 1937) reproduïx un article de "Frente Rojo" "que dibuja la silueta vigorosa de nuestro camarada Vidal, miembro del Secretariado de la I.T.E." en un to de panegíric didàctic:

"Sus dotes de hombre de masas, de educador y colaborador magnífico de soldados y mandos le llevaron al puesto de comisario del 21 Cuerpo de Ejército. Desde él y en colaboración con el Cuerpo de Comisarios, puso toda su voluntad y esfuerzo en afianzar la unidad antifascista, y a él se debe la venturosa iniciativa del acto de Barcelona, donde jefes y comisarios de distintas unidades y matices políticos sellaron la promesa firme de mantener y afianzar cada vez más la unión de las masas populares combatientes dentro del Ejército Popular, su fidelidad al Gobierno del Frente Popular, para asegurar la ruta firme de nuestra victoria. // Cumpliendo las orientaciones recientes del Comisariado General de Guerra, el gran organizador, agitador y activista político Augusto Vidal va a ocupar su puesto de combatiente de vanguardia en la 21 División, como comisario de la 133 Brigada. // ...En Vidal tiene el Comisariado y todo el Ejército uno de sus mejores valores."

En l'abundosa literatura que ha anat apareixent sobre la guerra civil espanyola s'ha criticat molt la institució dels comissaris polítics, vistos com instrument del Partit Comunista per controlar i dominar l'exèrcit.

Jo no sé fins a quin punt això podia ser cert, ni fins a quin punt hi havia uns dirigents comunistes malèvols que tan sols desitjaven guanyar el poder i per a qui la guerra i les persones no importaven gens ni mica, com a vegades es diu. Potser té més raó George Orwell, que en el seu *Homenatge a Catalunya* presenta els soldats i oficials dels diferents matisos ideològics prou units al front, a primera línia, solidaris davant l'evidència de l'enemic comú, segons ell les lluites polítiques creu més cosa dels dirigents a reraguarda.

El meu pare es va passar la guerra al front: primer a Madrid, durant crec que més d'un any, almenys hi va viure les lluites de la Ciutat Universitària, amb tot el duríssim període del 37 en què semblava que Madrid havia de caure en mans dels nacionals. Després, va anar al front d'Aragó. Va participar a la batalla de l'Ebre. Part de la guerra la passà amb les Brigades Internacionals. Va ser comissari del coronel Casado. I al final, quan ja tot estava perdut però el partit comunista encara mantenia la posició de continuar lluitant, sembla que el volien enviar a Catalunya (es trobava ja a França) a organitzar la guerrilla. Però aleshores va venir el canvi de política del partit, i el pare es va quedar a París, amagat a casa d'uns amics. La seva intenció era marxar a Mèxic, però va ser enviat a l'URSS.

Tot això són els fets externs. Parcial i inconnexos: retalls de les converses, que ara em sap tan de greu de no haver gravat o anotat. A mí, més que els fets concrets i les anècdotes, el que m'ha quedat d'aquelles converses sobre la guerra és la idea que va ser "l'època més feliç de la seva vida" (així ho afirmà un dia, literalment): perquè aleshores la vida tenia un sentit molt clar —la lluita contra el feixisme—, i ell s'hi va llançar amb cos i ànima. M'imagino que el sentiment devia ser proper al descrit per Hemingway a *For whom the Bell tolls* (Per qui sonen les campanes):

"En aquel lugar uno se sentía participante de una cruzada. Es la única palabra que cuadra, aunque se ha usado y abusado tanto de ella que ya ha perdido su verdadero sentido. A pesar de la burocracia, de la incompetencia y de las pendencias de partido, se acusaba un sentimiento algo parecido al que se espera percibir cuando se hace la primera comunión: un sentimiento de consagración al deber para con los oprimidos del mundo. Tal sentimiento, ignorado hasta entonces, tomaba tanta importancia que la propia muerte parecía carecer de importancia; como si ella fuera algo que no se debe evitar porque podría dificultar el cumplimiento del deber."

August i les seves alumnes de la Universitat de Moscó

Pensava que per guanyar la guerra calia un exèrcit organitzat, i que primer s'havia de guanyar, abans d'iniciar revolucions. Aquesta era la posició del P.C., i ell la compartia. Com compartia la idea que calia continuar lluitant, el 39, quan tots els altres partits opinaven el contrari, i pensava que l'actitud del coronel Casado era una traïció. Han passat els anys, s'han fet estudis, ara, al darrera de les diverses posicions veiem les polítiques globals dels partits i dels països que les promocionaven. Però aleshores el lluitador concret i honrat —i per tal tinc el meu pare— no era un historiador, sinó simplement això, un lluitador, i actuava pensant que la postura que defensava era la correcta. En aquest sentit, el pare no es desdeia de la seva actuació al cap dels anys. Sí que, en canvi, amb la perspectiva del temps, canvià d'opinió sobre la política del P.C. de cara als "troskistes" i sobre altres qüestions.

A partir de l'1 de maig del 1939 —dia de l'arribada a Leningrad— començà per a ell una altra època: 17 anys de vida a l'URSS. De les cartes d'aquells temps es desprèn que per a ell, com per a tants d'altres, la guerra no havia acabat, ni de lluny:

"Tots nosaltres —escrivia en la primera carta des de la Unió Soviètica a uns amics francesos— estem àvids d'aprendre de la gran experiència del poble rus per triomfar millor a Espanya el dia que reprenguem les armes per reconquistar-la".

És una carta plena d'optimisme, d'ànim, malgrat el dolor de la "batal·la" perduda. La guerra encara no n'estava, de perduda, no s'havia acabat. Poc abans, quan el pare encara es trobava a França, el seu amic Iduarte li havia escrit des de Nova York.

"Siempre he estado tranquilo en cuanto a tu ánimo, que no flaqueó en la guerra ni flaqueará en el destierro."

I en la mateixa carta, afegia:

"Creo como tú que la tregua es más corta de lo que muchos se imaginan. Los imperialismos rivales llegarán a las manos, y entonces será la hora del mundo. El temor a la justicia social ha obligado a muchos a ceder, y no se sabe hasta donde llegarán en las concesiones. Pero la suerte está escrita. No evitarán lo inexorable. Tengo esa fe y la seguridad de que España no vive más que una escaramuza pasajera. El equilibrio de Franco y de toda Europa es

inestable. El artificio no durará. No tengo dudas sobre ello."

Es tractava d'un "recés", si és que se'n pot dir així, però l'enfrontament entre el feixisme i les altres forces d'Europa era inevitable. I si era derrotat el feixisme arreu del món, com podia ser Espanya una excepció?

De les cartes de l'època se'n desprèn encara una altra cosa: al pare el reclamaven a Mèxic, perquè el consideraven una persona útil per la reorganització dels ensenyaments espanyols a l'exili. Als seus companys els semblava que havia anat a parar a un "forat". Un tal Comas li escrivia, el 12 de gener del 1940:

"Sería no terminar nunca si quisiera contarte las rencillas y disensiones entre los españoles que están aquí: negrinistas, prietistas, comunistas, anticomunistas, pancistas (!!), etc. etc. Pero lo mejor es estar en casa. // La verdad es que no resulta comprensible como tu, alma de la I.T.E. está relegado a dar clases de Lengua y Geografía a niños españoles, mientras aquí el Secretariado está en manos de R., que, desde mi punto de vista (y creo que no soy el único) lo hace lo peor posible para la I.T.E. ... ¿No podrías tú venir por aquí a hacerte cargo de ese Secretariado? Si explicas estas cosas a los camaradas de ahí seguramente te ayudarían."

Y un altre amic afegia:

"Yo también suscribo el parecer de Comas. Aquí harías una magnífica labor no sólo para la I.T.E. y para otros aspectos de la labor que se pueden y deben realizar en un país y en un continente como éste, en estos momentos."

El fet és que no va anar a Mèxic. Els motius no els conec. Es va quedar a l'URSS, amb les maletes com qui diu fetes, sempre a punt de marxa, pensant primer que tornaria a Espanya quan acabés la guerra mundial, i després que la caiguda de Franco era "qüestió de mesos". Un company d'exili a la Unió Soviètica es despedia d'ell, en una carta a cavall de 1942 i 1943 dient:

"Feliz año 1943! A ver si es el año en que podamos rehacer la vida de nuestra Patria y al mismo tiempo, la nuestra."

Els joves orientaven el seu futur de cara a la tornada a Espanya. Els grans es consideraven al país "de pas". No va ser ben bé fins els anys 50 que es van fer a la idea que l'estada a l'URSS

tenia una caràcter, si més no, estable.

Els primers anys, va fer de mestre en una colònia de nens espanyols, enviats a fora "mentre durava la guerra". Allà va conèixer la meua mare, una asturiana que havia arribat a l'URSS acompanyant un grup de nens del nord, i s'hi va casar. Durant la guerra mundial, tota la colònia va ser evacuada a una regió del Volga habitada per alemanys des del s. XVIII. Però, vist que la guerra era precisament contra Alemanya, el govern decidí deportar tots els habitants d'aquella regió a l'Àsia. Així, la colònia espanyola —el personal administratiu i auxiliar, part dels mestres, l'organització i l'ensenyament eren russos— però es trobà en una zona pràcticament deserta, que s'anà repoblant més tard de mica en mica amb evaquats de les regions ocupades pels alemanys. La fam i les privacions van ser duríssimes.

Acabada la guerra, a mida que els "nens" s'anaven fent grans, les colònies s'anaven reduint i tancant. Tant el pare com la mare van dedicar-se a l'ensenyament de castellà. Amb els anys, el pare va dirigir els cursos d'espanyol del Ministeri de Comerç Exterior; més tard va llegir la tesi en Filologia Romànica i va passar a treballar a la Universitat de Moscou.

L'any 1956, els ex-nois de les colònies van aconseguir, a través de la Creu Roja i mitjançant un acord entre el govern espanyol i soviètic, el permís de repatriació per als exiliats republicans a l'URSS. Al mateix temps, a casa arribava la proposta d'anar a ensenyar castellà a Pekín durant 5 anys. Després de dubtar-ho molt, d'estirar i arronsar tant com es vulgui, els pares van decidir de tornar a Espanya i deixar córrer la Xina. Era l'Espanya de Franco, però malgrat tot era llur país, i l'enyorança de la pàtria prohibida era massa forta per resistir-hi.

El pare, com la mare i com tants d'altres, havien arribat a l'URSS amb un sac d'il·lusions. Havien imaginat que la revolució havia transformat els homes, i que l'URSS era un país perfecte. Naturalment, la realitat va ser distinta. Ni el país era perfecte, ni els resultats de la ideologia aplicada eren els que s'havien esperat. Les condicions de vida van ser sempre dures, fins i tot deixant a part el període bèlic. Els hàbits, la cultura, els menjars, el clima... tot era diferent i calia acostumar-s'hi. Hi havia, també, la por de l'època stalinista, el no entendre

moltes coses i l'empassar-se més d'una roda de molí. Crec que el pare va treure de l'URSS una profunda riquesa d'experiència vital, un gran afecte per la gent russa i per la seva cultura, i una evolució ideològica que el portà a revisar actituds personals i col·lectives.

En una carta escrita a un amic de Moscou el 27 de maig del 1975, deia:

"También yo pienso muy a menudo en todos vosotros y en los años vividos en la Unión Soviética. Casi todos ellos, años difíciles. Pero tal vez por esto les somos deudores de algunos de los rasgos más humanos que en nosotros pueda haber. Creo que aquellos años nos han hecho más comprensivos, más tolerantes, más sensibles, tal vez mejores de lo que habríamos sido. Como quiera que sea, yo los recuerdo siempre con sumo respeto y hasta con amor".

Penso que no renuncià mai a una ideologia de caire socialista, però sí que va ser crític envers la política del partit en què havia militat, i de la seva experiència en va treure la convicció que la pluralitat de criteris i d'organitzacions era absolutament necessària. N'hi ha que el creuen haver vist més desencantat i pessimista, al final de la seva vida. Jo no l'hi recordo pas, almenys a nivell ideològic.

Tornant enrera, l'arribada a Espanya l'any 1957 amb la família —jo tenia 11 anys i la meua germana 2— representava haver de començar de zero als 48 anys, en un ambient més aviat hostil, en un país molt diferent del que havia deixat. Durant un any vam viure tots quatre a Llagostera, a casa dels avis Vidal, al carrer Girona. Després ens vam instal·lar a Barcelona. Els pares, tots dos, van aconseguir subsistir gràcies a les traduccions del rus que es podien fer a l'època. No havien volgut reingressar al magisteri, com se'ls havia ofert. L'ambient a les escoles era molt franquista encara perquè ells, uns "vençuts", poguessin acceptar-lo amb indiferència. El pare va convalidar el seu títol de llicenciat i doctor en Romàniques, però no el va utilitzar.

Amb el temps, es va convertir en un dels traductors de rus més coneguts en els ambients editorials. I aconseguí de tirar la família endavant. Però això va significar un sacrifici personal molt gran. Ell era un home d'acció, molt comunicatiu i sociable, amb qualitats per a l'activitat col·lectiva d'una ban-

da i per a la intel·lectual d'una altra. L'estada a l'URSS i una actitud més lúcida i més crítica que no la que se li exigia li varen frenar l'activitat política, que no va voler reprendre en tornar a Espanya. El treball, esclau durant 14 i 16 hores diàries picant a màquina, l'obligà a una vida aïllada que no era per a ell (ni probablement per a ningú, però això és un altre problema). Recordo algunes ocasions en què va donar una conferència o altra: el tracte amb el públic el revifava, tornava a casa radiant. Tampoc podia dedicar-se a cap treball creatiu. Tants d'anys de traduir literatura russa (al castellà, que havia estat la seva llengua de cultura i de treball des de l'estada a Madrid els anys 30), li feien venir ganes d'escriure assaigs, treball propi, original, tot i que ell valorava la traducció com una feina creativa. L'única cosa que va arribar a fer en aquest terreny van ser els pròlegs a les seves traduccions, que en cas de Dostoievski van ser recollits en llibre a part. Quan arribà el moment en què ja no li calia treballar tant —la situació econòmica era millor, les filles érem grans i era edat de jubilar-se—, el càncer li estroncà els projectes que tenia d'escriure les memòries i de fer estudis sobre literatura russa.

Crec que el pare era un home amb moltes qualitats humanes i intel·lectuals. Les qualitats intel·lectuals no es van poder desenvolupar a pler: quan començava a publicar treballs sobre pedagogia i psicologia i tenia a punt d'engegar una revista sobre psicologia, va venir la guerra; quan començava a treballar a la Universitat de Moscou, se'n va venir a Espanya; i a Espanya, la necessitat de tirar endavant la família li impedí dedicar-se a un treball creatiu i li estroncà la línia de treball que duia a l'URSS. Quant a les qualitats humanes, és diferent. D'aquestes en tenen record els qui el varen conèixer. Era un home que d'entrada disposava a favor, donava confiança. Solia ser el centre de les reunions. Era d'aquelles persones a qui els joves s'agafen fàcilment i que fàcilment idealitzen. Recordo com als meus companys d'Universitat els agradava de venir a casa a xerrar amb ell. Recordo cassos concrets de joves que buscaven el seu consell i el seu exemple. I es conserven cartes d'alumnes seus, escrites des de l'evacuació durant la guerra mundial, on això es palesa.

"Cuando usted me escribe, parece que los ánimos para el trabajo se me

renuevan más que si hubiera descansado."; *"Ahora que me encuentro lejos de usted, le diré que desde que con usted hablé una vez en el estádium de fútbol, vi en usted una persona que me podría dirigir al salir a la vida..."*; *"En los casos de incertidumbre se acude a una persona en la cual nosotros hemos visto más aprecio y más interés. Ahora pensará Vd. ¡Qué fresca! ¡se acuerda de mi en los casos de apuro! ... Ayúdeme..."*; *"Ahora, al leer su carta, me he animado un tanto, y contando con su ayuda, creo que me será más fácil escribir"* (dit per una noia que volia dedicar-se a escriure); *"Apreciable camarada y maestro, he recibido su carta la cual me causó mucha alegría y me hizo comprender que vivir como he vivido hasta ahora no puede continuar más adelante"*, etc. (Cartes d'alumnes —nois i noies—, de l'any 1942).

M'imagino que des de fora eren més visibles defectes personals que a mi se m'escapen, i menys visibles d'altres als que jo, com a filla, potser era més sensible. Però penso que, sigui com sigui, el meu pare era una persona amb prou dosi de coherència personal i d'honradesa —n'hi ha que parlen d'ingenuïtat, i a vegades era cert—, que fa que valgui la pena recordar-lo. En tot cas, era un home d'aquest poble, que "es va fer" a base d'un esforç personal, molta voluntat i molta fe en les persones i en la cultura.

E. Vidal

Maig 82

LES ARRELS LLAGOSTERENQUES

L'August era un enamorat de Llagostera, i aquest sentiment va ésser present durant tota la seva vida. El seu pare en "Quimet Vidal" era taper i republicà. Vivien al carrer Girona. L'August tenia dos germans, en Robert i la Maria. El primer va morir poc temps abans que ell. Amb la Maria i el seu marit, en Pepitu Vila, hem conversat una llarga estona sobre la vida i inquietuds del germà recordat. No ho hem fet a manera d'entrevista, ja que ens sembla que el testimoni directe de la que durant molts anys va ésser la seva companya, Lina, i l'extensa biografia que ens ha fet la seva filla Elena, compleixen essencialment la finalitat de recerca que ens hem proposat, tanmateix ens exposem a ésser reiteratius.

En el pensament de la Maria Vidal, la vida del seu germà ocupa un lloc preferent i enyorat: —"Quant el trobem a faltar!"—. Ella i el seu marit ens recorden que de ben petit ja va saber costejar-se bona part dels estudis treballant de barber a Girona. De com va ésser el principal propulsor de què les Escoles Públiques es fessin a dalt del Puig. De com pels anys trenta fou un autèntic animador cultural de la vila, aconseguint que vinguessin a fer xerrades importants intel·lectuals i polítics de l'època. Del seu íntegre comportament durant el temps de guerra, de l'exili i l'esperada tornada. De les visites gairebé setmanals a Llagostera. Del seu esperit equilibrat, honest, i recte...

Els tres germans: August, Maria i Robert.

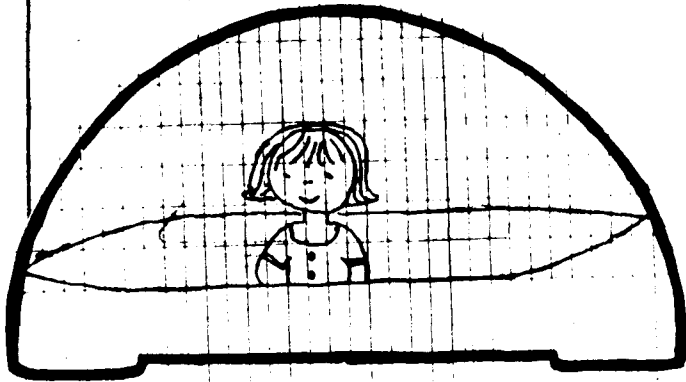
OBRES TRADUÏDES PER AUGUST VIDAL

Va traduir sempre al castellà, amb una sola excepció. Preferia traduir literatura, però havia de traduir de tot. Quan es tractava de temes que coneixia poc, feia un parèntesi per estudiar la matèria (per exemple, lògica matemàtica). Per a l'editorial E.P.U. (Ediciones Pueblos Unidos) de Urugai va treballar durant 17 anys; no conservem tots els títols que hi va traduir.

- 1.- MAESTROS RUSOS (Segunda época). Selecció, introducció i traducció de part de les obres, de l'August Vidal; amb la col·laboració de José M. Valverde.
Editorial PLANETA - 1966
- 2.- F. M. Dostoievski OBRAS COMPLETAS. Edició en castellà, dirigida i prologada per August Vidal amb un estudi de José Luis Aranguren.
Editorial VERGARA. Biblioteca AUTORES DE SIEMPRE - 1969
Reeditada actualment per BRUGUERA (Núm. 16-17).
- 3.- CUENTOS RUSOS. De Pushkin a Chéjov. Versió del rus d'August Vidal i José Lain.
Editorial VERGARA. Barcelona, 1967
- 4.- AUTORES RUSOS CONTEMPORÁNEOS. Traducció d'August Vidal.
Editorial VERGARA.
Barcelona, 1963
- 5.- Nicolás Gógol, ALMAS MUERTAS. Traducció d'A. Vidal.
CÍRCULO DE LECTORES. Barcelona, 1970
- 6.- M. Gorki. TRILOGIA: Mi infancia, Entre la gente, Mis universidades. Traducció d'August Vidal.
CÍRCULO DE LECTORES. Barcelona, 1972
- 7.- F. M. Dostoievski. EL IDIOTA Traducció de José Lain i August Vidal.
CÍRCULO DE LECTORES
Barcelona, 1972
- 8.- M. Koltsov. DIARIO DE LA GUERRA DE ESPAÑA. Traducció d'August Vidal.
Ediciones RUEDO IBÉRICO
- 9.- F. M. Dostoievski. CRIMEN Y CASTIGO y EL SUEÑO DEL TÍO. Versió castellana i pròleg d'A. Vidal.
Editorial VERGARA.
Barcelona, 1961
- 10.- Ilia Ehrenburg. GENTES, AÑOS, VIDA - 5 tomos. Traducció d'A. Vidal.
Editorial JOAQUIN MORTIZ.
México, 1962
- 11.- Boris Pasternak. EL AÑO 1905 Traducció d'A. Vidal amb la col·laboració de Carlos Barral.
Editorial BARRAL EDITORES.
Libros de Enlace. Barcelona, 1969
- 12.- Chinguis Aitmatov. LA NAVE BLANCA. Traducció d'A. Vidal.
Editorial PLANETA. Barcelona, 1973
- 13.- Chinguis Aitmatov. TIERRA MADRE - DZHAMILIA. Traducció d'A. Vidal.
Editorial PLANETA.
Barcelona, 1966
- 14.- CUENTOS de Turguéniev, Dostoievski y Tolstoi. Traducció al català d'A. Vidal.
Editorial VERGARA, Col·lecció ISARD. Barcelona, 1964
- 16.- F. Dostoievski, EL IDIOTA. Traducció d'A. Vidal.
Editorial BRUGUERA. Col·lecció LIBRO AMIGO. Barcelona, 1979

- 18.- Borís L. Gorbátov. AGUA GRANDE (Relatos del Ártico Soviético). Traducció d'A. Vidal. Editorial SEIX-BARRAL. Biblioteca Breve. Barcelona, 1962
- 19.- A. Vidal. DOSTOIEVSKI. Editorial BARRAL EDITORES. Barcelona, 1972
- OBRES PUBLICADES PER L'EDITORIAL PUEBLOS UNIDOS DE MONTEVIDEO (URUGAI)**
- 20.- Academia de Ciencias Sociales de la URSS., FUNDAMENTOS DEL COMUNISMO CIENTÍFICO. Traducció d'A. Vidal, 1968
- 21.- P. N. Fdoséiev. DIALECTICA DE LA ÉPOCA CONTEMPORÁNEA. Traducció d'A. Vidal, 1968
- 22.- Academia de Ciencias de la URSS. LENIN Y LAS CIENCIAS NATURALES CONTEMPORÁNEAS. Traducció d'A. Vidal, 1976
- 23.- Academia de Ciencias de la URSS LENGUAJE Y PENSAMIENTO. Traducció d'A. Vidal, 1963
- 24.- Instituto de Marxismo Leninismo. V. I. LENIN. Biografía. 2.a edició. Traducció d'A. Vidal, 1963
- 25.- M. M. Rosental - P. F. Yudin DICCIONARIO FILOSÓFICO. Traducció d'A. Vidal. 1965
- 26.- I. F. Askin. EL PROBLEMA DEL TIEMPO. SU INTERPRETACIÓN FILOSÓFICA. Traducció d'A. Vidal. 1968
- 27.- A. V. Gladkij - Y. A. Mel'cuk. INTRODUCCIÓN A LA LINGÜÍSTICA MATEMÁTICA. Traducció d'A. Vidal.
- 28.- Academia de Bellas Artes de la URSS. ENSAYOS DE ESTÉTICA MARXISTA LENINISTA. Traducció d'A. Vidal
- 29.- S.L. Rubinstein. EL SER Y LA CONCIENCIA. Traducció d'A. Vidal. 1960
- 30.- B.D. Pariguin. LA PSICOLOGIA SOCIAL COMO CIENCIA. Traducció d'A. Vidal
- 31.- Academia de Ciencias de la URSS. ALGUNAS LEYES DEL CONOCIMIENTO CIENTÍFICO. Traducció d'A. Vidal. 1967
- 32.- D.P. Gorski. PENSAMIENTO Y LENGUAJE. Traducció d'A. Vidal. 1959.
- 33.- N. A. Konstantínov. y otros. PROBLEMAS FUNDAMENTALES DE LA PEDAGOGIA. Traducció d'A. Vidal. 1958
- 34.- M. M. Rosental. PRINCIPIOS DE LÓGICA DIALECTICA. Traducció d'A. Vidal. 1962
- 35.- G.D. Ohichkin - M.I. Pankrátova. CARTAS DE LENIN. Traducció d'A. Vidal. 1970
- 36.- I.G. Guerásimov. LA INVESTIGACIÓN CIENTÍFICA. Collecció EL PENSAMIENTO. Traducció d'A. Vidal. 1975
- 37.- B. T. Grigorián. LA FILOSOFÍA Y LA ESENCIA DEL HOMBRE. Collecció EL PENSAMIENTO. Traducció d'A. Vidal. 1975
- 38.- S. N. Stolóvich. NATURALEZA DE LA VALORACIÓN ESTÉTICA. Collecció EL PENSAMIENTO. Traducció d'A. Vidal.
- 39.- A. D. Ursul. NATURALEZA DE LA INFORMACIÓN. Collecció EL PENSAMIENTO. Traducció d'A. Vidal. 1972
- 40.- N. M. Amósov. LA MODELACIÓN DEL PENSAMIENTO Y DE LA PSIQUE. Traducció d'A. Vidal. 1967
- 41.- M. Sidorov. COMO EL HOMBRE LLEGÓ A PENSAR. Biblioteca filosófica para la juventud. Traducció d'A. Vidal. 1966
- 42.- V. Stoliarov. LA CIENCIA DEL DESARROLLO. Biblioteca filosófica para la juventud. Traducció d'A. Vidal 1966
- 43.- E. Barténiev. EL ENIGMA DE LA EXISTENCIA HUMANA. Biblioteca filosófica para la juventud. Traducció d'A. Vidal. 1970
- 44.- A. Leóntiev. EL LENGUAJE Y LA RAZÓN HUMANA. Biblioteca filosófica para la juventud. Traducció d'A. Vidal. 1966
- 45.- A. M. Kórshunov. CONOCIMIENTO Y ACCIÓN. Biblioteca filosófica para la juventud. Traducció d'A. Vidal. 1972
- 46.- A. Pózner. EL MUNDO ANTE LOS OJOS DEL MATERIALISTA. Biblioteca filosófica para la juventud. Traducció d'A. Vidal. 1967
- 47.- A. Sujotin. CIENCIA E INFORMACIÓN. Biblioteca filosófica para la juventud. Traducció d'A. Vidal. 1972
- 48.- S. Goncharuk. SOBRE LOS ESCEPTICOS Y EL ESCEPTICISMO. Biblioteca filosófica para la juventud. Traducció d'A. Vidal. 1968
- 49.- M. M. Rosental. P. F. Yudin. DICCIONARIO DE FILOSOFÍA. Traducció d'A. Vidal. Editorial AKAL. Madrid. 1975
- 50.- Academia de Ciencias de la URSS. LÓGICA. Traducció d'A. Vidal. Editorial GRIJALBO. México. 1959

PETITES

ESPERANCES
per a descobrir un
nou planeta

En Russinyol era un científic català del segle XXI, en l'època que Catalunya era independent de la resta d'Espanya. Era cap a finals de segle, quan aquest home en uns estudis de l'univers, va quedar completament convençut de què hi havia un altre planeta, a més dels que s'havien confirmat el segle passat. Va començar la seva investigació de l'espai. Per la televisió, per tots els aparells de ràdio, etc., es va fer córrer que en Russinyol mandaria una nau a l'espai. Semblava per tots els catalans "VICTÒRIA". Una paraula correcta per expressar-ho. Però tot i això, els companys d'en Russinyol se'n reien d'ell, perquè deien que no podia pas ésser que hi hagués un altre planeta. El projecte va ésser portat amb molta alegria i entusiasme. La nau va anar a l'espai però no es va trobar el planeta. Però en Russinyol no es va desesperar i va dir al poble perquè no es desanimés: "—Un científic mai no s'ha de desesperar si té l'ajuda del seu poble. Jo estic content perquè sé que tinc a Catalunya i que puc confiar en tots vosaltres". En Russinyol no va poder descobrir el nou planeta però va guanyar una cosa més important, l'amistat, l'alegria, el somriure de tots els catalans.

Assumpció Casas i Oliveras

OBRES D'ART

LA PLATJA

Un dia d'estiu, que feia un bon sol, dos germans, en Josep i en Pere, van anar a la platja de la Guineu per banyar-se. Només d'arribar es van treure la roba i es van ficar a l'aigua. Allà hi havia una gran bombolla i es van ficar a dintre. Estaven al país de les bombolles, tot ho eren.

Hi havia molt poca gent; solament hi habitaven dues famílies i un batlle. Era un país que no es pot explicar; en Pere i en Josep quedaren meravellats del lloc on havien arribat, ficant-se a la bombolla.

—Bueno!— Va dir el batlle.

—Com us dieu?

No es decidien a dir-ho. En Pere que era el més decidit contestà:

—Jo em dic Pere i el meu germà Josep.

En Josep li anava dient flux al seu germà:

—No ho diguis, que encara ens enganxaran.

Però ell continuava xerrant sense escoltar el seu germà.

En Pere es va fer amic amb la gent que hi habitava, però el seu germà sempre estava allà avorrit sense saber què fer.

Un dia va haver-hi un gran banquet; es casava el noi i la noia de les dos pobres famílies que hi havia. A ells dos els invitaren però... No gosaven anar-hi. Per ells això era una cosa... que... En fi, hi van anar, encara que molt discretament. Però... quan anaven a fer el banquet els llum s'apagaren i la bombolla desaparegué; els nens tornaren altre cop a la platja.

Lourdes Casas i Saurí

EL PLANETA PREHISTÒRIC

Estàvem provant un nou tipus de nau recentment treta de la fàbrica quan la nau va començar a donar voltes i voltes sense parar.

Quan va parar de rodar vam anar cap a Nova York, però vam veure que en comptes de la ciutat hi havia molt de bosc. Nosaltres vàrem voler aterrar però no vam poder per culpa d'un mostre prehistòric. Llavors ens vam adonar del que hi havia. Haviem retrocedit molts de segles enrera: estàvem a la PREHISTÒRIA.

No sabíem com tornar a casa. Vam provar-ho tot, fins i tot fer rodar la nau, però vam adonar-nos que allò no era la terra. Allò era un altre planeta. Era un planeta com la terra però encara no estaven civilitzats.

Vam aterrar i ens vam dur una bona sorpresa perquè ens tenien com a déus.

Tots els tripulants de la nau estàvem sorpresos per allò que no podia ser veritat però que ho era.

Vam tornar a navegar amb la nau fins que vàrem divisar el planeta terra. Allò va ser la cosa més important de la nostra aventura.

Andreu Montiel

EL FERRO VIU

Era una vegada un bon ferrer que estava tallant un ferro i una cosa el va estranyar: el ferro li semblava que era tou, perquè el tallava com si res. Més tard uns joves li van demanar que els hi fes un joc d'escacs amb ferro. El ferrer va decidir fer-lo amb aquell ferro. Un cop fet el dugué als joves que l'estrenaren d'immediat. Al cap d'un moment trucà el telèfon i hagueren de deixar el joc, posat que ells esperaven la trucada d'un amic. En tornar es trobaren amb tot el joc mogut. Es posaren a buscar qui els havia mogut les fitxes, sense pensar que el ferro era màgic i tenia vida. Buscaren i buscaren sense trobar ningú i pensaren que hi podien haver rates. Tornaren a començar i al cap d'un ratet, en Josep, un d'aquells joves, s'adonà que un dels seus cavalls es movia sol i ho digué a en Joan, l'altre jove, i al mateix moment el cavall parlà així: Nois, jo sóc part d'un tros de ferro màgic i tots tenim vida, iiiih!!

Dies després, els nois retaven altres amics a jugar una partideta d'escacs i clar, sempre guanyaven en JOAN i en JOSEP, perquè les fitxes màgiques anaven a favor d'ells, clar.

Jaume Olivé

ELS ANIMALS

En un lloc molt maco on es veia cada nit la lluna que brillava, en la casa on vivia el meu avi, es veien animals corrent per allà de dia i de nit. Al meu avi li agradaven molt els animals, i quan en veia un de ferit el curava perquè no es morís.

Però, a que no sabeu per què no s'asustaven els animals d'ell?

Fàcil, perquè com us he dit quan en veia un de ferit el curava, i a més a més perquè oïan alguna cosa no anava bé doncs el ho arreglava. Doncs, com cada dia, ortia a veure el sol i allà llegia un bon rato i tots els animals sortien i es quedaven amb ell a estirar-se. Però no, aquell dia era diferent, no n'hi havia cap, va deixar el llibre i se'n va anar cap a veure què passava. Ho va veure de repen: un animal estava ferit o mort, el va anar a veure i els animals van plorar, el van enterrar ajudant a fer un forat, van anar a buscar el caçador el qual l'havia matat i el meu avi s'enfadà, el renyà i aquell marxà com un llamp i no tornà mai més.

Montserrat Cañiguer i Barnés

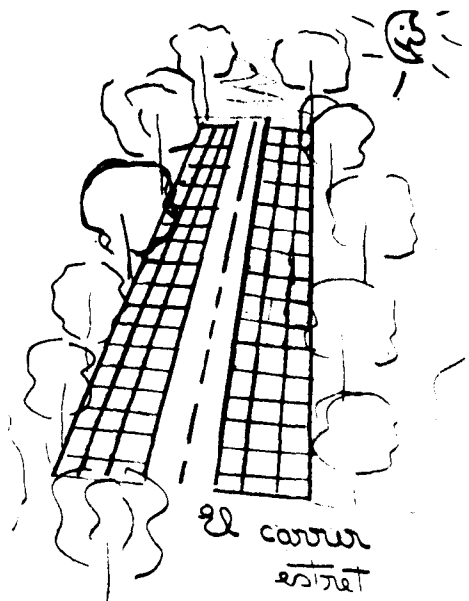
EL SOMNI

Una nit, en anar a dormir, vaig sentir una mena de soroll. Jo tota sorpresa m'aixeco i obro la finestra. Vet aquí que trobo, flotant sobre l'aire, una mena de vehicle volador. El vaig mirar sorpresa i vaig pensar: hi pujaria però, i si caic? Per fi em vaig decidir. Vaig enfilar-me, vaig saltar i "plaf", al cim vaig quedar. Jo sí que toco un botó i res de res, un altre i un altre i res, i per últim en toco un i "bumm" se'm ficà a córrer i córrer fins arribar a una mena d'illa posada al mig d'un arbre i allà va fer com un pet que jo vaig anar a parar a terra. Al cap d'una estona em cridaren per anar a l'escola. Tot havia estat un somni.

Montserrat Albà
EL RETORN

Aquella nit, la mare em va dir que no tenia ous per fer el sopar i em va fer anar a comprar. Em va donar els cèntims i vaig anar a la botiga de més avall, per cert, que no sabia la situació exacta i em vaig perdre. Després de caminar durant mitja hora vaig anar a parar a un carrer fosc i estret. Per cert que no em feia gaire gràcia. En aquell moment va passar un noi amb moto i el vaig fer parar per preguntar-li la situació exacta del meu destí. Em va contestar que ell sabia més o menys on parava, però no m'ho va dir amb molta seguretat. Tot i això em va pujar i després de fer uns quants quilòmetres vam arribar. En baixar de la moto vaig trobar quelcom estrany en aquell carrer, era fosc i estret, i no em feia molta gràcia. Després de molt pensar vaig arribar a la conclusió de què estava en el mateix carrer d'abans.

Daniel Galan

ESTRANYESA

Anava jo cap a Castellfolit de la Roca, quan em vaig trobar amb un desesperat, que, rarament, duia la cara de color verd, i demanava ajuda perquè tenia avaria. A més a més se li havia acabat el combustible. El vaig seguir intrigat perquè tipus d'aquesta mena no se'n veuen tots els dies, i així de pas podria veure de quin estrany lloc venia aquell curiós personatge.

Vàrem arribar allà on tenia el seu estrany vehicle i vaig poder comprovar que el combustible que utilitzava el possible "humanoide" per al seu possible "O.V.N.I." (no sabia si volava o no, encara que no ho semblava), estava compost per una barreja d'all i oli, pebre i salsa romesco. Així, doncs, li vaig dir que no es podia fer res per ell, sinó avisar la grua. Quan la grua s'emportà el vehicle, em passà pel cap preguntar-li a aquell personatge de quin planeta venia i ell em digué que jo estava en un mal entès, que ell estava provant un nou tipus de cotxe més econòmic. Doncs, com és que sou de color verd? li vaig preguntar. Llavors es va mirar i es va donar compte que tenia la cara d'un color verdós clar. Ell em va dir que no ho sabia. Però, més tard em vaig adonar que el xicot duia un capell molt maco comprat a rebaixes, de color verd, i resulta que es destenyia molt fàcilment amb la suor. Quan va estar tot arreglat de nou vaig continuar el viatge tranquil·lament cap a Castellfolit de la Roca.

Carles Virgili i Batlle

entrevista:

JORDI ROURA i SOLÀ

"DEL LLAGOSTERA A LA SELECCIÓ CATALANA"

Jordi Roura, als seus 14 anys, s'ha convertit en una de les promeses més sòlides de l'esport local. En l'actualitat és l'únic gironí que forma part de la Selecció Catalana de Futbol Infantil.

Recorrirem a les paraules del seleccionador, Carles Rexach (el popular "Charly" del Barça) per a introduir-nos en l'entrevista i donar fe de la vàlua d'en Jordi.

QUINS JUGADORS DESTACARIA DE LA SEVA SELECCIÓ?

Rexach.— BÉ... EFECTIVAMENT COMPTO AMB JUGADORS QUE CREC PODEN ARRIBAR A FER COSES IMPORTANTS EN EL MÓN DEL FUTBOL. DESTACARIA A ROURA i VILCHES.

(Reproducció literal d'un fragment de l'entrevista publicada al diari SPORT):

1.— A quin equip jugues i a quina categoria?

—Estic jugant a La Salle de Girona en qualitat, més o menys, de cedit pel Llagostera. També jugo amb la selecció catalana mentre es celebra el campionat d'Espanya infantil per nacionalitats.

2.— Com et seleccionaren?

—D'uns partits disputats a Vilobí entre equips de Girona. D'allà en Rexach s'emportà a 4 ó 5 jugadors. Es va fer una pre-selecció que va disputar 3 partits a Barcelona i finalment a la selecció definitiva vaig quedar sol de Girona.

5.— Sembla ésser que Rexach confia molt en tu, no? A quin lloc jugues?

— De moment he estat titular en tots els partits i al llarg de tots els minuts. Jugo de davanter centre però no en punta.

4.— Com és Rexach?

—Un gran entrenador. Sap el que es fa. Com a persona molt senzill i agradable.

5.— Quins resultats heu fet?

— De moment hem eliminat a la selecció Mallorquina (0-0 i 4-0) i a la Murciana (1-1 i 2-1). Ara ja estem a semi-finals.

6.— Saps que molts jugadors s'han fet malbé per "creure-s'ho". Què hi dius tu?

— És el pitjor que es pot fer. Jo "no m'ho crec". De moment tot són moltes il·lusions, però cal anar jugant.

7.— Ets conscient de què per arribar a ser figura cal molt sacrifici?

— Jugar a futbol requereix un cert sacrifici, però a mi m'agrada. Quant a allò de no poder fumar ni beure, per a mi no és cap esforç: mai ho he fet.

8.— A més de jugar bé tens fama de tenir bon caràcter. No et pujaran els fums al cap?

— No, no... Jo em sento igual... normal, com sempre.

9.— Com distribueixes el temps per fer seguir els estudis, l'equip de La Salle i la Selecció Catalana?

—M'ho faig com puc. Fins ara me n'he anat sortint. Últimament amb la Selecció Catalana vaig més de bòlit. Aquesta setmana per exemple: Dilluns, entrenament a Barcelona; Dimarts, entrenament pel "Mundialet" que es farà a Girona (jo hi jugo per la selecció del Gironès); Dimecres, res; Dijous, entrenament a

Barcelona i Divendres, cap a Biscaia a jugar el partit. El diumenge a la tarda tornaré.

10.— Tenim entès que vas jugar al camp del "Barça" immediatament abans del partit de l'Standard. Com et vas sentir?

— Molt impressionat. Tanta gent, tots cridant. Estava com en un altre món. Al principi jugava molt cohibit, només em treia la pilota de sobre; després em vaig anar tranquil·litant.

En Roura, un futbolista amb molt de futur.

11.- T'imagines si pel Mundial de Colòmbia (l'any 1986) els nens de Llagostera col·leccionessin el teu cromó.

-No, no me'n faig el càrrec. No puc imaginar-ho (tot rient).

12.- Diuen que el Barça d'infants s'ha interessat per tu. És cert?

-Se'n va parlar, però de moment no hi ha res fet. Per descomptat que em faria molta il·lusió.

13.- Vols afegir alguna cosa?

-M'agradaria donar les gràcies a tot el poble que sempre m'ha estimat, tant si anava bé com si no, en especial a la Junta del Futbol que m'ha donat les màximes facilitats i molt concretament a Carrasco, que fou el meu primer entrenador i va ajudar-me molt.

Per últim Jordi, ens permetes un consell? No vulguis ésser com aquest o com aquell altre, sigues sempre en Jordi Roura. Que tinguis molta sort i que els èxits t'acompanyin. De debó que t'ho mereixes.

Col·lectiu de Redacció

FITXAT PEL BARÇA

Quan ja havíem fet l'entrevista, ens hem assabentat que en Jordi ha estat fixat pel Barça.

També que el dilluns dia 28 de juny jugarà a Llagostera amb la Selecció del Gironès, contra l'Inter de Milan.

Esperem que les seves il·lusions es vagin acomplint.

LA MALA SORT DE LA "UNIÓ"

En aquests moments, quan sembla que tothom —per gust o per força—, segueix la pauta que marca el món del futbol, a Llagostera els que hem anat seguint el joc de l'equip local al llarg de la temporada, encara ens lamentem del desafortunat partit de Festa Major contra l'Amer que va significar el no poder pujar de categoria.

Dels esdeveniments del partit en si, tant de la desgraciada labor arbitral, com dels lamentables successos del final, ens sembla que ja se n'ha parlat prou, i en tot cas, són fets que ara ja no tenen solució. Per tant, aquesta crònica marxa de la malastrugança del darrer partit i farem una breu avaluació de tota la temporada. Després d'uns principis insegurs, l'equip es va anar assentant, amb un fort final de campanya, en el qual molts diumenges es guanyava per golejada. Només hi havia un contrincant a tenir en compte: l'Amer, i es va saber anar a guanyar a casa seva. Deixant de banda el partit que ells ens van empatar gràcies als penals, per la Festa, la lliga també es va perdre en algun desafortunat partit, com un empat que es va cedir al Caldes i alguna derrota a fora que potser es podria haver evitat. Amb això volem dir que a vegades no n'hi ha prou amb el bon joc. (el Llagostera el va fer molts diumenges), sinó que tots els punts són vitals, des del primer a l'últim.

Una altra qüestió són els jugadors. Darrerament, amb la presidència d'en

Lluís Mallorquí, s'han anat integrant a l'equip molts joves de Llagostera, cosa que creiem fonamental perquè les coses rutllint més bé. Perquè la gent vagi al camp s'ha de sentir motivada i, de Llagostera, està demostrat que en surten bons futbolistes. Hi ha xicots de fora que ara segurament són indispensables en l'esquema de l'equip, però pensem que paulatinament s'hauria de fer un equip del poble, en tot cas amb un parell o tres "d'estrangers", però no més. L'exemple de "Can Barça" hauria d'ésser prou allisonador.

BÀSQUET

3-4-82

Arbúcies - Llagostera, 20 - 31

10-4-82

Llagostera - Olot, 17 - 35

1-5-82

Puma S. Josep - Llagostera, 62-22

8-5-82

(N.P.) Bordils - Llagostera, 0 - 2

15-5-82

Llagostera - Arbúcies, 37 - 31

30-5-82 (Festa Major)

Llagostera - Bordils, 2-0 (N.P.)

5-6-82

Olot - Llagostera, 55 - 13

6-6-82

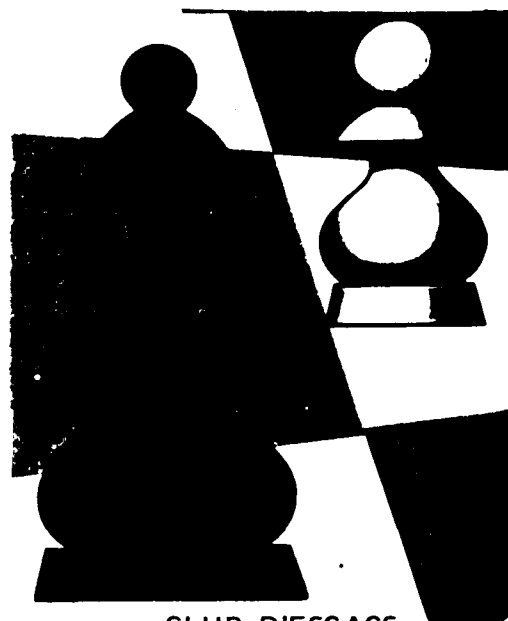
Llagostera - Puma S. Josep, 17-35

Tots aquests partits jugats són de la Copa Federació Gironina. Podem dir que els resultats han estat regulars però esperem que millorin ja que les jugadores hi posen molta afició.

entrevista

AMB EL
PRESIDENT DE LA NOVA
JUNTA DEL CLUB D'ESCACS

jaume ventura i prim

Hem realitzat aquesta entrevista degut al recent canvi de Junta i perquè sembla que sempre s'ha vist al nostre poble la qüestió dels escacs com una cosa reservada a quatre privilegiats, un club tancat en el qual només hi tenien cabuda els de sempre. Però aquí tenim a Jaume Ventura i Prim, nou president, que ens parla de portar els escacs a les escoles, de popularitzar aquest joc tan seriós.

—Quan fa que funciona aquest club d'escacs?

—De fet hi ha hagut dues etapes. La primera era com a secció d'escacs del Casino Espanya. En aquesta etapa hi havia en Vila, Guillem Sureda, el pare d'en Pompeu... Durant aquest temps vam ser subcampions provincials tres anys consecutius. Funcionà com a secció del Casino fins que morí l'avi Pascual. A mitjans de l'any 1977 s'inicià la segona època, al club se li posà el nom de Domingo Pascual i Carbó per la tasca que aquest havia desenvolupat dins el joc dels escacs.

—Quants socis hi havia en una època i l'altra?

—A la segona època vam arribar fins a 65 socis, cosa quasi inaudita. Això no es dona ni en el club de Girona, actualment. Però ara en tenim uns trenta.

—Per quin motiu es formà l'actual Junta?

—Es formà per problemes amb la família Pascual. Nosaltres vam començar anant a jugar a fora, a diferents equips, com a resultat d'aquests problemes. I l'equip, que estava a primera categoria, baixà de cop a segona. Amb motiu del campionat del "Tròpic" ens vam tornar a unir i així formàrem la nova Junta, el 15 de març passat.

—Quins són els vostres objectius?

—La intenció no és desbancar la memòria de Domingo Pascual i Carbó puix que ell el sabé aglutinar. Fomentalment volem tornar el club a primera categoria i sobretot donar-li un caire més local.

—De quina manera ho penseu acon-

seguir això de donar-li un caire més local?

—Volem donar lliçons a la mainada. Pel curs vinent ja tenim un programa per fer a tots els col·legis de Llagostera. Encara no sabem si en un local conjunt o no. També es farien curssets al casino per a la gent avançada, potser portant un professor de fora.

—Qui t'ensenyà a jugar a tu?

—A mi m'ensenyà a jugar escacs un mestre. Recordo que una vegada que vaig estar malalt, Domingo Pascual em venia a veure a casa amb el tauler d'escacs sota el braç; fèiem sovint partides; tenia jo, aleshores, nou o deu anys.

—Com penseu cobrir les despeses del Club?

—De moment hem fet gestions amb l'Ajuntament perquè ens donin un cop de mà.

—Així, aquesta entitat estarà oberta a tothom?

—Per suposat.

—Què cal per fer-se soci?

—Únicament pagar la quota mensual de 100 pessetes.

—Quants socis teniu fins ara?

—Només en tenim 25, peròensem arribar fins els seixanta que teníem fa anys.

—I les dones, hi tindran accés? Per què creus que no s'apunten mai a coses de caire cultural dins el nostre poble?

—Està clar que fins ara el condicionament principal venia donat pels quaranta anys de dictadura, vorem a partir d'ara quina excusa hi posarem.

CLUB D'ESCACS
DR. DOMINGO
PASCUAL CARBÓ

El Club d'Escacs Dr. Domingo Pascual Carbó, va començar a funcionar l'any 1971, amb el 1.er trofeu Dr. D. Pascual, del que se'n van celebrar set edicions (actualment sembla que es vol tornar a realitzar).

Des de la temporada 73/74 participen en els campionats "provincials" per equips. Els tres primers anys amb l'equip "A" i a partir de la temporada 76/77, també amb l'equip "B". Es va arribar a la 1.a Categoria, però actualment s'està a 2.a

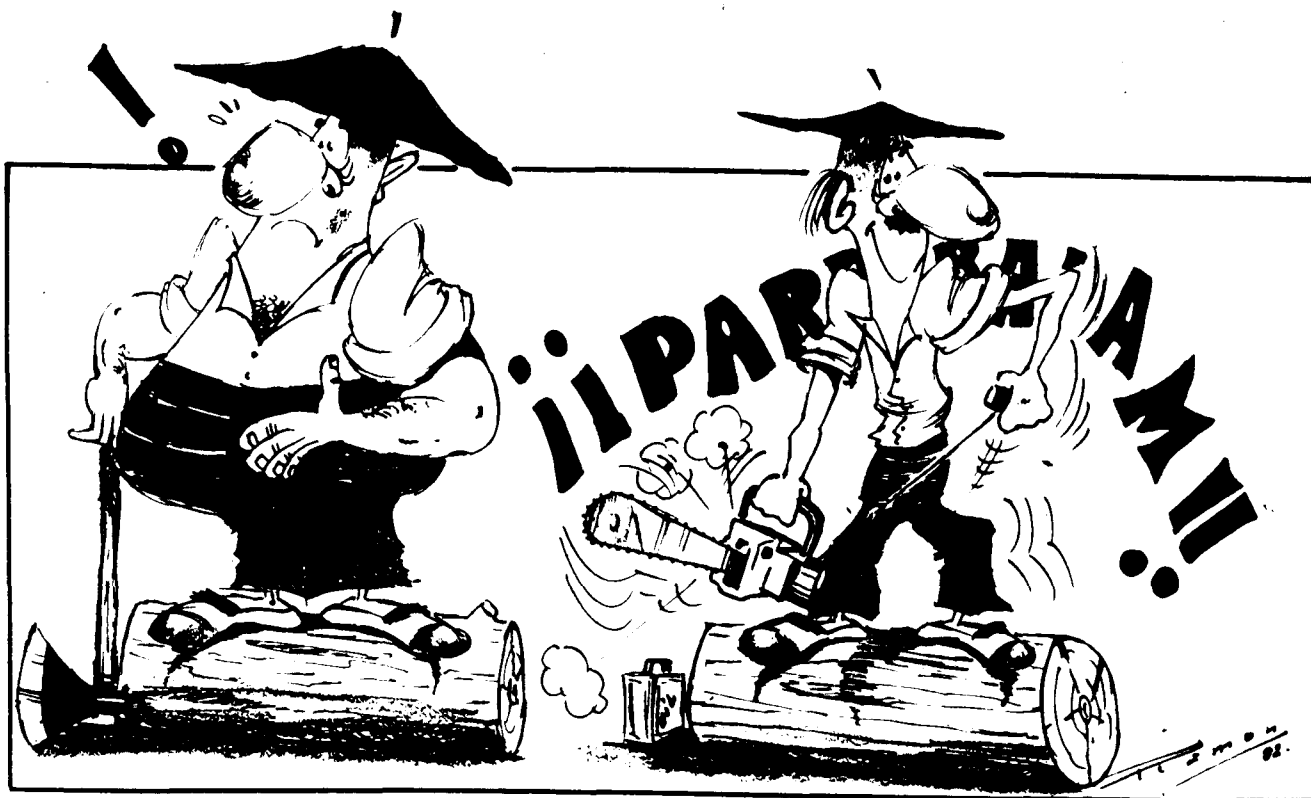
A nivell individual també es participa en els campionats "provincials". El Club té dos jugadors a categoria preferent (G. Sureda, J. Vila), quatre a 1.a Categoria (J. Ventura, S. Masnou, P. Pascual, C. Soto), set a segona (G. González, J. Clara, F. González, M. Aso, A. Ventura, J. Raurich, R. Pascual) i tres a tercera (J. Fontanals, A. Rovira, J. Prat).

Entre els objectius immediats hi ha la tasca a les escoles, els Campionats Individuals: Social del Club, II Torneig "Tròpic Cafè", II T. "Vila de Llagostera", i participar en els campionats "provincials" en les categories individuals. Quant als campionats per Equips, participar en torneigs amistosos i en els "Provincials".

La Junta està formada per: President, Jaume Ventura i Prim; Vice-President, Jaume Fontanals i Bonaventura; Tresorer, Gervasio González Díaz; Secretari, Robert Pascual i Coris; Vocals, Carles Soto i Blanco, Salvador Masnou i Resino, Josep Raurich i Santané.

Collectiu de Redacció

acudits d'en RAMON

opinió... opinió... opinió... opinió...

BON DIA LLAGOSTERA

D'un llibre que no el trobareu a cap llibreria, ni tan sols a cap biblioteca. Un llibre que no està imprès, ni escrit a mà, que és blanc i no té lletra però que sí ensenya, ensenya molt; no hi ha cap professor ni cap altre llibre que ensenyi tant... és el LLIBRE de la VIDA... és un llibre impressionant.

En ell hi trobarem tots els temes, totes les coses bones i dolentes. Ho trobareu tot en aquest volum del que tots en som autors i protagonistes al mateix temps.

No, no hi ha cap llibre al MÓN que instrueixi tant com la mateixa vida, que evidentment ens dona una experiència de la qual, si d'alguna forma en treiem profit serà veritat que l'hem llegit i al mateix temps l'hem assumit, si no tot, almenys en alguna part.

Aquest ens marcarà un camí i ens donarà la pau, la pau amb nosaltres mateixos que crec és la més important, ens ensenyarà a portar-nos i comportar-nos, a respectar i ésser respectats, a viure i conviure, a ajudar i a què ens ajudin, en fi a viure i deixar viure.

En aquest llibre hi és tot i no resumit, sinó extens, molt extens i amb paraules molt clares i per a totes les llengües i dialectes, no importa que siguem blancs, negres o grocs, no importa res que les llengües siguin dispars, aquest llibre és per a tots... és el LLIBRE de la VIDA.

Si l'obrim per una plana, qualsevulla que sigui, ens meravellarà per la seva saviesa, ens parlarà del bé, del mal, de la llibertat, de la història o de la mateixa humanitat. Podríem parlar ara del bé del mal o de la història però tinc un tema que em té obsessionat, aquesta paraula tan bonica com és la "LLIBERTAT" una paraula que ho diu tot: "lliure", tothom vol ésser "lliure"; aquell ocell engabiat, aquell gos empresonat, el peix de la peixera... encara que la gàbia, el collar i la cadena o la peixera siguin boniques, daurades o platejades, són presons i són cadenes... no són lliures.

A mi em fan pena, molta pena. A casa meva mai, des que tinc ús de raó, he volgut un presoner, no vull presos, no en vull cap.

Avui i ara, obriria totes les presons, suprimiria les reixes i donaria un camí,

un camí d'una "societat més justa" en la qual la vida tingués un estímul, un voler viure, en fi sentir-nos més útils en vers la mateixa.

Ara no és així i no pot ésser-ho. No pot ésser-ho per una raó molt simple: uns, una minoria, els "explo-tadors", amb els seus grans negocis exploten a la majoria, els "explotats". Els primers viuen molt bé, els altres passen privacions i fins i tot fam en molts llocs de la terra i no crec que sigui just que uns ho tinguin tot i els altres no tinguin res.

Per tant, en aquesta "societat" en aquest tipus de "societat" no ens hi sentim integrats, hi estem a despit. El jove s'hi resisteix ja que aquesta no l'accepta, el margina i potencia la delinqüència, aquesta tan cacarejada "delinqüència juvenil", I penso jo... ¿què és el que li dona vida? Cap camí, ni tan sols una mà amiga, només entre-bancs.

Es diu i es dirà que la joventut és rebel, que la mateixa passa de tot. És possible, però sens dubte veiem que la vida no els dona cap al·licient, cap estímul, només foscor i un futur incert, un futur que el margina i no fa res per integrar-lo.

A mi que ja hi sóc de dies, vull dir que ja no sóc jove, que he passat i passo la vida sense cap mena d'il·lusió, sí em preocupa el jovent, els homes i les dones del demà, ells i el previndre que els espera, si no canviem la vida, si no canviem les coses, si no canviem la "societat" (no és que jo quan dic que no tinc il·lusió per la vida deixi la lluita, no és això... jo segueixo en ella).

I és que dona ràbia que les coses siguin així. Sabem que la mateixa Doctrina Cristiana ens ho diu clarament: "els béns i fruits de la terra són béns comuns, són béns de tots", aleshores ens hem de preguntar:

¿Quina posició agafa l'Església?

El "conservadurisme arcaic" i per tant com a capitalista s'arrima al CAPITAL.

I quin és el camí!

Una Església progressista que defensi les "capes socials baixes", una Església "popular i populista" que defensi el desvalgut, el necessitat, i no el fort explotador.

Cantaclar

LES PÈRDUES DEL BINGO

Al Col·lectiu de Redacció:

A la vostra Revista núm. 22, març-abril d'enguany, es fa esment a les pèrdues sofertes pel Casino arrel del Bingo.

Com que no és cert el que diu "d'unes pèrdues que volten el milió de pessetes", us prego publiquem aquesta nota amb les xifres reals tretes de la comptabilitat del Casino.

Ingressos del Bingo 1.573.995'00
Despeses del Bingo 1.481.124'26

Diferència 92.870'74

Carne Clausellas-deutora . . . 473.888'63
Diferència operacions Bingo . . . 92.870'74

PÈRDUA REAL 381.017'89

El deute acumulat de la Sra. Clausellas, administradors del Bingo, fou originat principalment per les despeses sofertes pel tancament del Bingo. En veure el caire oneros que prenia l'assumpte, la Junta Directiva decidí unilateralment plegar, i hagué de fer front a la Llicència Fiscal pendent, impostos, indemnitzacions, etc., que no acceptà pagar l'esmentada administradora tot i que la meitat anava al seu càrrec, segons contracte. Degut a la seva insolvència no s'ha pogut cobrar.

Llagostera, juny del 1982

Josep Albà i Matamala
Ex-secretari del Casino

opinió... opinió... opinió... opinió...

PER QUÈ DUES BANDERES AL CAMPANAR?

Quan es ve a Llagostera, sigui pel cantó que sigui, l'església, dominant el conjunt del poble, esn dona la benvinguda des de lluny i en apropar-nos veiem dues banderes al campanar: la nostra senyera i la bandera espanyola.

Aquesta dualitat sempre m'ha sorprès i a més no l'entenc. I com jo, altra gent. Hi ha companys a Barcelona, que m'han comentat aquest fet i amb to burleta quan em veuen em pregunten: Què, encara teniu les dues banderes al campanar?

Per sobre de decrets i disposicions, els catalans hem de fer valer els nostres signes d'identitat. A més, l'església no és un lloc oficial, encara que el seu ús sigui públic. I si el responsable del guarniment del campanar no té les idees massa clares al respecte, més val que no hi posi res, ja que tampoc li fa cap falta la decoració.

I serveixi també la crítica, amb més força encara, per al Museu Vilà. No serà més importnat ni més internacional per l'oneig de la bandera espanyola a la torre, sinó pel seu contingut i adequada presentació de les obres.

Viatjant per la nostra terra, he vist que molts pobles, fins i tot en plena Festa Major, han guarnit els carrers i places sols amb la senyera. Per què no ho fa Llagostera?

Violeta Batlle

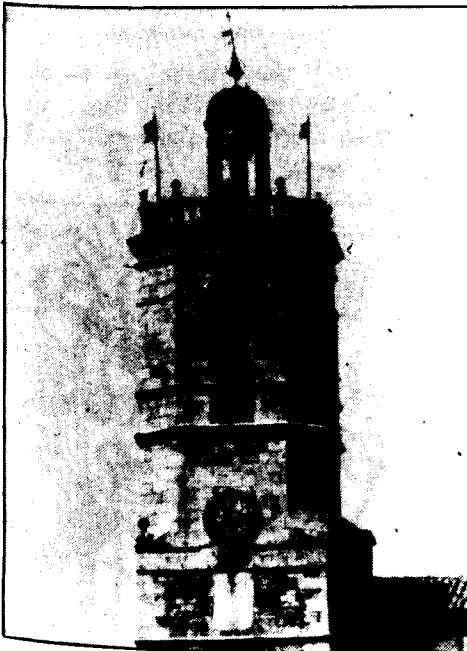

Foto Rafael Bosch

L'U DE MAIG

Parlem del MÓN del TREBALL, parlem-ne ara, ara que ha passat la FESTA del TREBALL, una FESTA que a voltes oblidem, o bé no recordem els FETS en la qual s'emmarcà la mateixa i que són de veritat importants.

En el decurs de l'any 1884 el Capitalisme Americà imposava unes llei molt dures a la Classe Treballadora, unes jornades de 12 i 14 hores en unes condicions pèssimes.

La presó i els treballs forçats eren la solució a les reivindicacions socials i econòmiques.

I des d'aquests FETS hagueren encara de passar dos anys i moltes lluites fins que el 1886, la FEDERATION OF ORGANIZED AND LABOR UNION OF THE UNITED STATES decidí des del primer dia de maig del mateix, imposar la jornada de vuit hores.

Es van dur a terme 5.000 vagues amb més de 400.000 treballadors que les van recolzar. El programa era el següent: 8 hores de treball, 8 hores de descans i 8 hores de CULTURA. Era ambiciós però just i en el decurs d'aquesta lluita encara varen passar moltes i moltes coses greus.

A la MAC CORMICK (fàbrica de Maquinària Agrícola) van acomiadar 1.200 treballadors que foren substituïts, en part, per "esquirols".

De 7.000 a 8.000 treballadors "vaguistes" es varen presentar davant la fàbrica i "detectius privats" i la mateixa "policia", obriren foc contra els treballadors. El balanç d'aquesta "masacre" fou de 6 morts, 50 ferits i nombrosos detinguts.

A HAYMARKET i en un "miting" de protesta per aquests FETS, 15.000 persones són també disoltes per la "força pública", violentament... més ferits i detinguts.

Amb motiu d'això un desconegut que mai s'identificà va llençar una bomba contra la "policia" i aquesta va respondre disparant contra la multitud.

Com que necessitaven culpables, els companys SCHNAB, PARSONS, SPIES, NEEBE, LINGG, FISCHER, ENGEL i FIELDEN, anarco-sindicalistes, foren detinguts com a responsables de la "masacre".

Necessàriament calia escarmentar els "líders" del MOVIMENT OBRER perquè posessin un fre a la LLUITA de CLASSES.

El 20 d'agost, la JUSTÍCIA IANKI CONDEMNÀ ELS VUIT SINDICALISTES A LA PENA DE MORT.

El que pensaven els CAPITALISTES, d'acabar amb la LLUITA, no va pas succeir.

L'11 de novembre del 1887 i abans d'ésser "penjats", els "CONDEMNATS" digueren als "JUTGES i BOTXINS": SI EL SACRIFICI DE LA NOSTRA VIDA SERVEIX PER A PROPAGAR ELS PRINCIPIS DE LA UTOPIA LLIBERTÀRIA I EL SOCIALISME, ENTRE ELS TREBALLADORS DE TOT EL MÓN, ENS DECLAREM FELIÇOS DE DONAR-LA A UN PREU TAN BAIX... PER A UN RESULTAT TAN ALT. ¡VISCA LA REVOLUCIÓ SOCIALISTA DE TOTS ELS POBLES DE LA TERRA!

Segons la història, i set anys més tard, el Governador d'ILLINOIS ho reconeixia, la resolució d'aquestes "CONDEMNES" fou un dictat de la SUPERIORITAT.

El que segons els CAPITALISTES havia d'acabar amb la LLUITA de CLASSES li va donar vida... les LLUITES varen continuar amb més fermesa encara. Aquestes MORTS no van ésser en va... va ésser la "SEMBRA del MÓN del TREBALL".

Per tant, amb record d'aquests i d'altres molts companys caiguts en defensa de la "CLASSE OBRERA" seguim la LLUITA, no defallim, seguim LLUITANT per una SOCIETAT més JUSTA i al mateix temps més HUMANA... per una SOCIETAT MÉS LLIURE.

Com a colofó d'aquests FETS, el PRIMER DIA DE MAIG DEL 1890 s'organitzà una GRAN MANIFESTACIÓ INTERNACIONAL ARREU DEL MÓN i d'aleshores ençà encara perdura i perdurà.

És per això que cada U de MAIG tota la CLASSE TREBALLADORA del MÓN recorda que, com l'any 1886, la LLUITA PER LA SEVA EMANCIPACIÓ encara continua, encara no s'ha acabat.

D'en Joan Riera

Membre de la UNIO LOCAL de COMISSIONS OBRERES

opinió... opinió... opinió... opinió...

NOTA DEL P.S.C. - P.S.O.E.

Abans de què arribi la notícia de-
formada al públic, hem cregut conven-
ient fer esment de l'acord pres per
aquesta Secció Local del P.S.C.P.S.O.E
per recolzar la impugnació feta pels
nostres regidors a la decisió de la Co-
missió Permanent de l'Ajuntament de
la Vila, concedint a determinada em-
presa els treballs d'arranjar alguns
carrers, per considerar la concessió
fora d'allò que mana la Llei.

Estem convençuts de la necessitat
de l'obra i contents de què es porti a
terme, però sempre és preceptiu com-
plir les normes, i ja fa massa temps que
els nostres regidors denuncien acords
a freq de la il·legalitat, o bé sovint
preses pel procediment d'urgència i
que necessiten, com a mínim, la pre-
sentació de tres pressupostos, i última-
ment ni això.

Aquesta reiteració al sistema d'ur-
gència dona per sí la mesura de la
manca de treball i previsió dels diri-
gents, sobretot representa per l'Ajun-
tament una insuficient garantia per
assolir el preu més just del seu contrac-
te, àdhuc permet el clientisme polític
o el favoritisme.

També sabem que s'han intentat
presentar-nos davant d'alguna empresa,
del ram de la construcció i obres pú-
bliques, que ha protestat, com els
únics responsables del rebuig particu-
lar, amb la frase de sempre: "Els socia-
listes no ho volen".

Precisament en la Comissió Perma-
nent, en la qual es va prendre l'acord
esmentat, estava absent l'únic repre-
sentant del nostre partit. La càrrega de
mala fe que es desprèn d'aquesta frase
és igual a la incompetència del que la
diu. Encara, a aquestes altures, un
regidor actiu de l'Ajuntament no s'ha
assabentat del que és un sistema demo-
cràtic, ni allò que volem o no els socia-
listes.

A veure si aclarim d'una vegada per
sempre allò que **no volem**.

NO VOLEM la manipulació de la
Llei a caprici de l'interès particular,
sectari o de gremi.

NO VOLEM la intransigència, la in-
tolerància ni l'autoritarisme, que sem-
bla s'ha instal·lat a l'Ajuntament de
Llagostera.

NO VOLEM que els diners de tots
es gastin baldament.

NO VOLEM cercar raons.

NO VOLEM la demagògia.

NO VOLEM un gavetall de coses,
aclarides degudament en el nostre
ideari polític o programàtic.

D'altra banda tot el que no volem o
sí volem, solem defensar-ho donant la
cara i els nostres homes a l'Ajuntament
ho han apitran les conseqüències i
no s'han de rebaixar a dir mentides
per les més minses menudències.

Agrupació Local
del P.S.C. - P.S.O.E.

CONTRADICCIONS EN EL PARLAMENT

Hom queda parat en veure les con-
tradiccions morals dels moralitzadors.
En el nostre jove Parlament, veiem tot
sovint com els senyors que diuen re-
presentar el pensament cristià-humani-
tari, defensen aferrissadament postures
escarransides i el més pal·lès materialis-
me.

En nom de la Justícia, la Llibertat
o el Nacionalisme, voten lleis que hipò-
critament enflocades desvirtuen o
prostitueixen els nobles principis.

És possible que s'hagi d'ésser poc
intel·ligent per quedar sorprès de tals
comportaments. Potser sí. Segurament
sempre ha existit aquesta gent insoli-
dària instal·lada al rovell de l'ou per
defensar particularment llur lloc de
privilegi, enganyant inclús als seus vo-
tants.

Potser sí. Posem que jo sigui un
candorós. Posem que la mateixa benei-
teria em mogui a fer-me un grapat de
preguntes, algunes com les que seguei-
xen:

Com es pot creure que la llibertat
d'ensenyament sigui repartir els diners
de l'Estat als centres de negoci privat?

Serà veritat que l'esmentada lliber-
tat és l'opció dels pares a triar l'escola
per als seus fills?

Pot triar-la tothom?

Per què no té el beneficiari de la Se-
guretat Social el mateix dret d'opció
de metge o centre hospitalari?

Per què no reclamen les clíniques
particulars una subvenció i es fa el
mateix?

Per què els metges de la Seguretat
Social no estan obligats a la dedicació
completa als centres de la Institució?

En nom de quina moral hom pot
tenir dos, tres, o quatre sous i milers
de treballadors ni un?

Quina classe de diputats són els que
diuen que volen aixecar el país votant
les lleis que permeten aquestes coses?

Quin progrés volen per al seu país?

Qui pot recolzar-los?

Podrien contestar-me?

És clar que sí. Fins i tot els sobra-
rien arguments. Podrien enraonar mitja
hora per capgirar-ho tot i amagar gelo-
sament el vertader mòbil. Tanmateix
continuarà jo pensant que solen parlar
massa de Catalunya i poc dels catalans,
dels habitants de Catalunya.

M'estimo molt el meu país, m'ei-
xampla el cor veure les quatre barres
voleiant i em seria plaent, a la seva ho-
ra, fer la cuclaina contemplant la silue-
ta lilosa del Montseny al contrallum
del cel rogent d'una posta de sol. Ja
ho veieu. Però sé que sota els símbols,
i malgrat les embrollaires, respira una
comunitat que delera per viure en lli-
bertat; que aquesta llibertat li porti
un viure en dignitat, amb treball,
garantia contra les malalties i un en-
senyament progressista. Que pugui res-
tar orgullós del seu país capdavanter
del progrés social, justícia i benestar.

Diuen que a l'any dos mil el proble-
ma lingüístic haurà desaparegut.
Magnífic. Cal esperar que a tan llarg
termini encara ens quedin boscos, que
la joventut tingui un lloc de treball i
un ideal i que tots plegats hàgim guan-
yat en educació i civisme. Tot això
no crec que ens ho porti aquesta gent
que només busca la seva conveniència,
per més paraules boniques que puguin
dir-nos. Fiar-me d'elles seria passar de
càndid a il·lús i això fóra massa.

A. M.

opinió... opinió... opinió... opinió...

NOTA DEL P.S.C. - P.S.O.E.

El goig que tenim els militans socialistes d'arreu de l'Estat, pel triomf aclaparador a les eleccions andaluses, voldríem fer-lo sentir a les persones del nostre poble que tenen confiança en la nostra opció i una esperança de canvi.

La democràcia ben entesa no permet l'arrogància del guanyador i així ho han comprès els companys andalusos, acceptant la responsabilitat anhelada per demostrar al poble llur disposició i no deixar-se temptar per un triomfalisme carrincló.

Sabem que la tasca serà feixuga i no els hi faran gens fàcil —Andalusia està plena de problemes i solucions pendents—, però també sabem que podran fer-la perquè els empeny una idea justa.

Agrupació Local
del P.S.C. - P.S.O.E.

LA BARRICADA

"A LLAGOSTERA ES VOLARÀ MOLT"

Confessaré que la frase em va commoure. Confessaré que la forta impressió inicial, a tip de voltar-me pel cap, ha originat un seguit de dubtes i neguits dels quals us vull fer partícips.

Què va determinar l'atrevida afirmació del President de l'Aeroclub, Sr. Ordis? Què li suggerí

tan audaç suposició? Tal vegada la seva relació i coneixença del consistori?, potser la cara dels espectadors bocabadats admirant el rutilant projecte d'Aeròdrom? Són especulacions, res més que especulacions...

Siguin els que siguin els motius que impulsaren el Sr. Ordis, alguna cosa ha canviat en mi des d'aquell vespre, em noto inquiet, trasbalsat. De nit m'assetgen mal sons absurds que no em deixen dormir. Somnis d'avionetes misterioses que m'escometen intrèpidament, surten d'arreu i amb el seu vol ras m'obliguen a llençar-me bruscament contra el terra (amb totes les conseqüències negatives que això comporta) i em mantenen així, de bocaterrosa, al llarg d'eternes hores d'angoixa. I quan sembla que tot ha acabat i goso obrir els ulls, i la respiració i el cor disminueixen l'acceleració, i la tranquil·litat comença a conquerir-me, de nou el brogit dels motors, de nou l'atac i el vol ras, suïcida. En una ocasió, quan els tenia pràcticament al damunt, en un acte de desesperada heroïcitat, vaig girar-me envalentit, reconeixent amb tota claretat a dos dels pilots dels meus malsons: l'un, ja m'ho temia, el Sr. Ordis, l'altre (era de suposar), un destacat membre del consistori local, el nom del qual no desvetllaré per no ferir les hiper-sensibles sensibilitats.

A voltes els somnis esdevenen més surrealistes, però no per això menys impressionants. Imagineu que en sortir al carrer trobeu al més respectable i seriós dels vostres veïns corrent amunt i avall

amb els braços estesos com si planegés i fent amb la boca la fresa d'un reactor, brrrruummmmm, brum, brrruuummmmm, i així dels carrers estrets i cantonades, tots els habitants d'un poble destinat a volar molt, sorgeixen en el seu deliri davant de casa seva. El sobresalt que tot això em produeix és inenarrable.. I en desparar-me, banyat en una suor freda, resona encara en el més profund dels passadissos del meu cervell una veu gràvida que gairebé imperceptiblement repeteix: A LLAGOSTERA ES VOLARÀ MOLT, MOLT, MOLT... OLT...

Pu-Put

**RICARD
MONTIEL
I AGUILÓ**

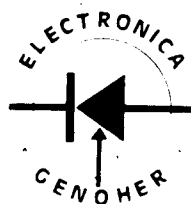

CONSTRUCCIONS

C/. Cadí, 6 (Urb. Rufí)

Tel. 83 07 77

LLAGOSTERA

REPARACIÓ I VENDA

**RADIO - TV - COLOR - HI-FI
MONTATGE D'ANTENES**

C/. Barcelona, 7
Telèfon 83.04.30

LLAGOSTERA
(Girona)

EL SERVEI D'AIGUA POTABLE

Aquestes són les dues redaccions guanyadores, de la visita que van fer els col·legis a les instal·lacions de les aigües.

Les petites i blanques gotes de pluja que recullen els grans rius i rieres, romanen tancades dins la terra fins que el nostre servei d'aigües, mitjançant pous i dipòsits, l'extreu a fi de poder formar una altra font de vida per a nosaltres.

L'aigua és un dels elements més necessaris per al nostre cos. És una de les coses naturals més utilitzades pels éssers humans. L'aigua cobreix dins el cos humà dos terços del que hi tenim, i per això, a casa nostra i també als llocs més apropats del poble, l'aigua ens serà facilitada després d'haver passat uns processos de depuració, gràcies al servei d'aigües.

Aquest servei té la missió de fer que l'aigua recollida dels rius es converteixi en aigua potable. A Llagostera, tenim un servei municipal. És eficaç, i complidor. Cal esmentar l'esforç de moltes persones i el compliment d'aquestes en el seu treball, perquè nosaltres tinguem una bona aigua potable. Cal dir, per altra part, la bona organització que tenim, ja que quan hi ha hagut manca de l'aigua a totes les terres, a la nostra comunitat hem pogut tenir la que havíem de consumir. Per això, és just que les persones del poble tinguin una informació sobre el bon servei d'aigües aquí, i no opinar d'ell sense tenir aquesta informació.

Jo crec que les crítiques que la gent fa sobre aquest servei s'haurien de fer quan aquelles persones, s'informessin de l'origen d'aquestes depuradores.

Fins fa pocs dies, a nosaltres també ens faltava l'explicació de les aigües. Esperàvem amb il·lusió el dia assenyalat, ja que en un tema tan important com és l'aigua, era de la nostra curiositat i atracció el seu funcionament.

Aquella va ser la notícia del dia! Com cada dia, una notícia concreta em proposava una sèrie de treball relacionats amb la nova, però aquell dia va ser una cosa especial. En enterar-me que anàvem a veure el servei de les aigües de Llagostera, vaig tenir una alegria molt gran, ja que anteriorment havia sentit uns comentaris no gaire agradables, i ara teníem l'oportunitat de saber-ho per nosaltres mateixos i tenir les informacions clares.

Després de l'espera i l'anhel que sentíem, per fi va arribar aquell dia. A la tarda ens posàrem en camí. Quan anàvem cap allà, estàvem nerviosos i esperàvem el moment de l'arribada.

Quan vam estar tots units en el primer lloc de les dues fases del procés de l'aigua, vam col·locar-nos en el lloc previst, al costat d'una petita riera, amb l'aigua que baixava suaument seguint amb precisió la seva ruta. Observàvem una casina petita amb dues portes blaves i al costat un tub que sortia de terra i s'enfonsava un altre cop. Llavors, dos homes del servei d'aigua potable ens donarien la suficient informació perquè nosaltres tinguéssim l'oportunitat de saber com anava tot el mecanisme.

Aquest mecanisme era un procés que constava fonamentalment de tres parts: el pou, la depuració i el repartiment fins arribar a casa nostra.

Abans d'anar a visitar el servei municipal i rebre la informació necessària, teníem una opinió confusa i poc entesa de què era en veritat el procés de transformació de l'aigua i de com ho feien. Però totes aquestes preguntes se'ns contestarien en relatar les tres parts de la depuració:

El pou constava de diverses etapes. Abans d'establir-lo, uns tècnics, per mitjà de sondejors, uns tubs que localitzaven les fonts d'aigua, decidien si el terreny era vàlid per poder extreure suficient aigua per tota la població de Llagostera. Si el sondeig era positiu, després es procedia a la construcció del pou. Aquest constava d'un tub ample i gros connectat a la depuradora i a la vegada comunicat a unes bombes i turbines que aspiraven l'aigua i li donaven un impuls perquè passés a través del tub principal. Ara, després de què s'hagi posat en funcionament el pou, els mecanismes anteriors funcionen amb normalitat complint la seva feina. Perquè no penetri la sorra procedent de les canalitzacions en les quals es bifurca el pou, a tot voltant d'aquest hi ha una gravilla que ho impideix la majoria de les vegades.

Llevat d'això, les vegades que la gravilla no hi pot fer res i la sorra s'ha infiltrat en el pou, es tanca l'aigua que hi passa i obren unes descàrregues

d'aire comprimit que les expulsen.

També, en certes ocasions, hi ha una averia en el pou, i s'ha de treure per examinar-lo. Per això, es fa servir un castellet metàl·lic o un trípode, agafant el pou per dalt i traient-lo a l'exterior.

Si les avaries són d'una tuberia trencada, s'ha de tallar en una zona l'aigua i es formen durant la manca d'aigua, unes partícules de ferro que són arrossegades per la canonada, una vegada arreglada la tuberia, juntament amb la sorra que hi havia. Una altra cosa que intervé en el pou és la sonda. La sonda és un aparell petit connectat a la casina on hi ha els interruptors de posar en marxa el pou, que detecta a quin nivell està l'aigua. Quan la sonda l'ha detectat, a dintre de la cabina s'hi sent un petit soroll.

Per altra part, dins la casina que hi ha hi trobem dues parts. A la primera, hi ha unes interruptors que permeten el funcionament del pou. Al segon compartiment, hi ha uns tubs, que mitjançant el classificador barregen la quantitat necessària de clor amb l'aigua.

La segona planta del procés, consta del depurador. Al depurador hi ha tres compartiments on l'aigua provinent del pou arriba i deixa a terra les partícules de sorra, després de passar l'aigua d'un compartiment a l'altre. Una vegada que ja s'ha fet això l'aigua passa al filtre, on es barreja amb el carbó actiu que elimina les bacteries i l'abelite, una substància que depura. També s'hi dona aire comprimit per uns tubs: es remouen els dos productes amb l'aigua i aquesta queda finalment sense impureses. Més tard, passa per una canonada fins arribar a un recipient amb aigua que amortigua el cop quan l'aigua filtrada s'ajunta amb el clor i amb la del pou de l'Ajuntament. Aquest recipient s'anomena "aljibe". I així, passant per altres canonades que es ramifiquen del dipòsit central a tot el poble, finalitza el procés de l'aigua fins arribar a ser potable.

Ara, després de saber tota aquesta informació sobre com funciona el servei de l'aigua a Llagostera, he pogut deduir que l'eficaç i bon esforç de totes les persones mereix l'agraïment

nostre. Hem de recordar els sis pous que hi ha al poble, la difícil missió dels components del servei municipal que ha fet possible que mai, encara en temps de sequetat, ens quedéssim sense aigua. Als camps, a casa nostra, sempre hem pogut tenir l'aigua potable a la nostra disposició. Recordant totes aquestes coses, hem de donar les gràcies a tots aquells que han fet possible una bona organització que ha funcionat molt bé durant aquests anys. Per això, recordem amb alegria el que podem tenir un servei d'aigua bo, que doni sempre suficient quantitat d'un element natural i tant necessari com és aquest i agraïm amb sinceritat la informació que ens han donat els homes del Servei Municipal, amb la finalitat de demostrar-nos la difícil missió de cada un d'ells i que procuren complir-la bé.

D'aquesta manera, els comentaris sobre la depuració seran positius i bons, podent dir que Llagostera compta amb un complet servei d'aigua potable.

Elena Montiel

12 anys

7.è curs

Col·legi Ntra. Sra. del Carme

Hola amics:

Abans de visitar les instal·lacions de les aigües de Llagostera, em pensava que l'aigua passava per un filtre i sortia a casa nostra, però ara, en haver visitat les instal·lacions m'he donat compte de què és més que això, mai hagués imaginat tants aparells perquè nosaltres poguéssim beure l'aigua que surt de l'aixeta.

Doncs bé, ara us explicaré algunes de les raons dels per què m'ha agradat la visita.

Primer anarem a veure un pou, saps que un pou no es pot fer allí on es vulgui sinó que s'ha de buscar el lloc adequat?

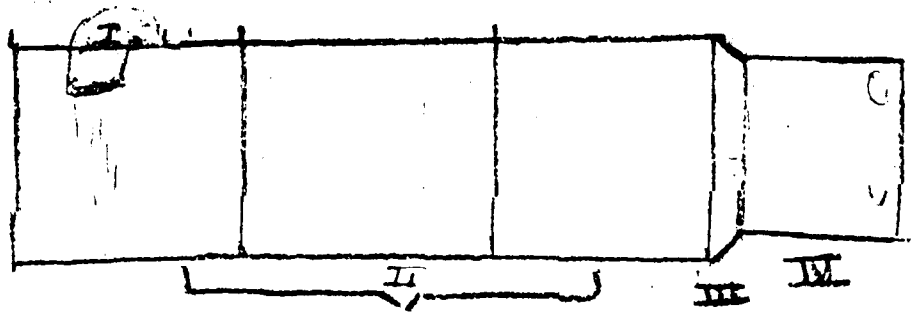
Per trobar el lloc adequat fa falta el següent:

1.er – Localitzar un lloc on hi hagi aigua.

2.on – Mirar la quantitat de cabdal que hi ha.

3.er – Que la quantitat d'aigua que hi ha sigui rentable.

I quan s'ha trobat el lloc adequat,

es porta a terme el pou que està format per:

- Uns condetjos
 - Un tub de ferro
 - Una bomba
 - Un tub d'inspiració
 - Un tipus de ternal per cas d'averia
- Quan està acabat es posa en funcionament mitjançant un quadre elèctric.

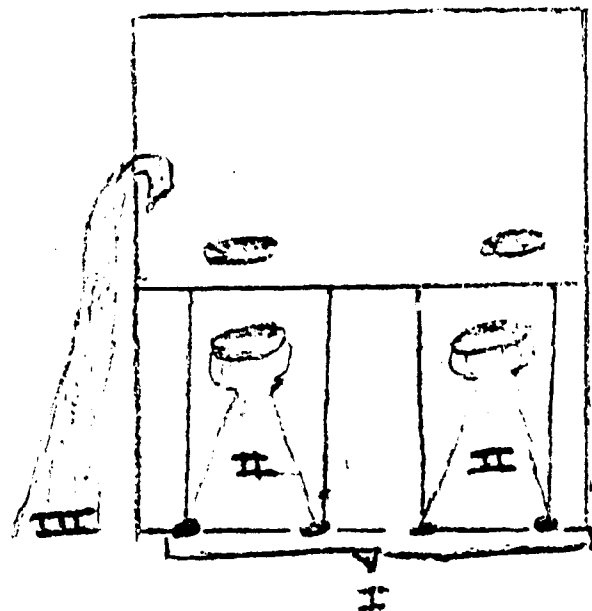
Després d'haver vist el pou i el seu funcionament passem a la DEPURADORA.

I – L'aigua arriba mitjançant aquest tub d'uns 350 mil·límetres.

II – L'aigua queda quieta mentre les impureses queden a sota.

III – L'aigua cau al filtre.

IV – En el filtre s'hi troben unes substàncies dites "Carbó actiu i Actolits".

I – Són quatre tubs en els quals entra aire comprimit.

II – És on la brutícia que encara hi quedava es recull i passa a la riera.

III – L'aigua bona passa a través d'aquest tub.

L'aigua bona que surt del filtre passa al "ALJIBE". Allí es reuneixen totes les aigües bones amb el clor.

A propòsit, sabeu per què a l'aigua se li posa clor?

Doncs perquè no és prou bona per beure.

L'aigua bona barrejada amb clor passa a un pou general. Allí s'hi troba una mena de dipòsit en el qual hi ha

una membrana que no permet que l'aigua vagi amb tanta pressió. Després s'examina l'aigua i la quantitat de clor que porta.

D'allí passa per les tuberies i va al dipòsit per després ésser distribuïda a les nostres cases.

No trobeu que és un bon servei el de les aigües POTABLES?

Isabel Mayol i Maurici

7.è E.G.B.

Col·legi Lacustària

JO COMPRO, JO VENC

Aquí tothom qui vulgui, hi pot anunciar
el que li sembli.

Especuladors abstenir-se.

- *— Es donen classes d'E.G.B., BUP i màquina.
Raó: Concepció, 9
- *— Venc un porta-equipatges reforçat de "SAVA" 74
Raó: Àngel Guimerà, 11
- *— Venc motxilla i sac de dormir.— Raó: La redacció.
- *— Professora nativa dona classes d'anglès a tots nivells.
Raó: Jenny Bartlett - Avda. de la Mata, 2
- *— Venc muntacàrregues amb motor de benzina.
Especial per a pous. Raó: Tel. 83.01.30
- *— Venc porta melis 225 x 94, quasi nova, amb
reixa i vidre. — Telèfon 83.02.83

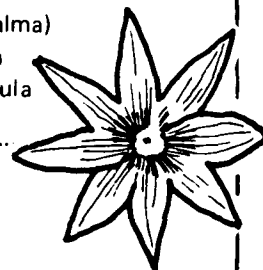

POESIA

SILENCIS

Silencis que parlen
silencis que callen
silencis que senten
els batecs de l'ànima.

Silencis sensibles
(eloquència en calma)
silencis que viuen
quan mor la paraula

Això m'ho diu
ta tendra mirada
quan tot parla,
quant tot calla.

A LA NOSTRA SENYERA

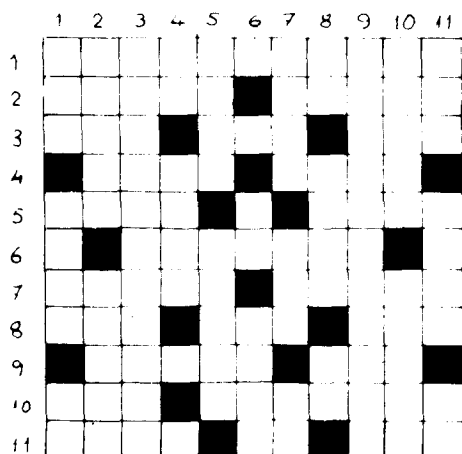
Ben enlaire et portem jolieu senyera
amarada de seny, de pau i amor,
esperançats els fills de Llagostera
quina noblesa ens ve del fons del cor.

Simbolitzes la història i les proeses
l'afany del món que aspira a ser millor,
confiats t'ofereix nostres promeses
ja que ets reflexe de la nostra sort.

Tant de bo que la nostra veu alçada
voleï amb tu airosa, als quatre vents,
portant la pròpia vida entusiasmada
coronada per nobles sentiments.

Josep Calvet

MOTS ENCRE

UATS

1620

HORITZONTALS:

- 1.— Planta aromàtica emprada en infusió o essència.
- 2.— Contacte per atansament. En castellà, piga. 3.— Cilindre buit, llarc i obert pels caps. Apèndix dels animals. Nom d'home. 4.— Estalvi. Tribu. 5.— Excavació llarga. (Al revés) Producte per netejar. 6.— Socors extraordinari. 7.— Carbó encès. Pertanyent a la vida. 8.— Tres. Allà.

Abans. 9.— Reunió dels que tenen el mateix ofici. Població de la província d'Alacant. 10.— Patriarca bíblic. Quadrúpede rumiador dels països càlids. 11.— Peça de fusta a la quilla de les embarcacions de vela. Familiament, valencià. Nom de lletra.

VERTICALS:

- 1.— Tara. Municipi del Vallès Occidental. Negació.
- 2.— Impedeix de continuar el moviment. Condició de rígid. 3.— Els qui fan el tracte amb l'amo de rabassa morta. 4.— Prefix que indica negació. Amagatalls. 5.— Municipi de la Ribera d'Ebre cèlebre per la seva central nuclear. Co-va petita. 6.— Campió. Animal carnicer semblant al gat. 7.— Massa d'aigua. (Al revés) Pare de la mare. Infusió. 8.— Vocal repetida. (Al revés) Figura d'una falsa divinitat. Dos. 9.— Dit del lloc que no es pot habitar. 10.— Bany finlàndès. Ion negatiu. 11.— (Al revés) Fruit dels cereals. Astre. Aliment.

SOLUCIÓ AL N15

- HORIZONTALS: 1.— Malparlades. 2.— Arles. Olesa. 3.— Oró. Mur. scO. 4.— Emma. Demà. 5.— Rubí. D. Test. 6.— I. Rajoler. O. 7.— Boira. Oreig. 8.— arG. Urc. Ima. 9.— Roure. XXI. 10.— Gil. Estreta. 11.— Gasa. To. Rai.
- VERTICALS: 1.— Maó. Riba. GG. 2.— Arreu. Orria. 3.— Llombrigos. 4.— Pe. miaR. U. A. 5.— Asma. Jaure. 6.— R. U. Bo. Rest. 7.— Lord. loC. To. 8.— Al. Eter. XR. 9.— Desmereixer. 10.— Escàs. Imita. 11.— Saó. Toga. Ai.

**CASAS
MASCRAU
SA**

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258

TALLER DE REPARACIONES

COCHES NUEVOS Y USADOS
TOTALMENTE REVISADOS

HUMET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49
LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25
83.02.37

**garden center
costa brava**

83 04 62 - Cta. Comarcal K. 25.7
de Girona a S. Feliu Guixols

LLAGOSTERA
(Girona)

*En el Campionat de Dards Sant Joan,
s'obtingué aquesta classificació:*

- 1.er TONI MARTIN
- 2.on MOLERO
- 3.er RAMON MESTRES
- 4.art FCO. MARTIN

Premis:

- 1.er 5.000'- ptes.
- 2.on 3.000'- ptes.
- 3.er 2.000'- ptes.
- 4.art Trofeu

Donació:

- Excm. Ajuntament
- Black Cat
- Black Cat
- Black Cat

**Hay horas
para jugar ...
y horas
para comprar.
está en todas!**

ALDI

**el estilo diferente y
los precios más bajos**